Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XIII Nr. 2 | Vineri 11 ianuarie 1957 | 4 PAGINI, 25 BANI

Activitatea organizațiilor A.R.L.U.S. în campania electorală

In perioada de pregătire a alegerilor de deputați în Marea Adunare Națională, organizațiile A.R.L.U.S. inițiază manifestări la casele alegătorului, la punctele de agitație, la cluburile întreprinderilor și instituțiilor, în căminele culturale din cartiere și de la sate.

Multe din aceste manifestări sînt consacrate prezentării acordurilor încheiate la Moscova de delegațiile guvernamentale ale R. P. R. și Uniunii Sovietice.

In orașele și satele regiunii Timișoara, de pildă, au avut loc pînă în prezent peste 400 de conferințe și convorbiri despre roadele colaborării romîno-sovietice și perspectivele pe care această colaborare frățească le deschide dezvoltării economiei naționale. Asemenea conferințe au avut loc și în centrele raionale Făgăraș și Sibiu, la Uzinele de tractoare „Ernst Thälmann", „Steagul Roșu" și „Strungul" din Orașul Stalin, la Combinatul chimic nr. 2, la întreprinderile „Ianoș Herbak", „Unirea" și „Carbochim" din Cluj, în majoritatea căminelor culturale din satele regiunii Ploești ș. a. In Orașul Stalin se va deschide în curînd un ciclu de conferințe intitulat: „Relațiile economice dintre R. P. R. și U.R.S.S. — relații de tip socialist".

In sprijinul activității consiliilor regionale, raionale și a comisiilor, în campania electorală, Consiliul General A.R.L.U.S. elaborează materiale documentare în limbile română, germană, maghiară și sîrbă cu privire la relațiile economice romîno-sovietice, expoziții volante, fotogazete, pliante ș. a.

O serie de regiuni pregătesc la rîndul lor materiale de agitație care să înfățișeze rezultatele concrete ale prieteniei și colaborării romîno-sovietice. Astfel, consiliul regional A.R.L.U.S.-Hunedoara pregătește două fotogazete cu tema: Roadele sprijinului frățesc al U.R.S.S. în dezvoltarea sectoarelor industrial și agricol în regiunea Hunedoara, precum și un pliant ce va reflecta înflorirea economică a regiunii în anii regimului de democrație populară.

Colaborare fructuoasă în domeniul cercetărilor nucleare

prof. TUDOR TANASESCU

Dezvoltarea studiilor și cercetărilor de energie nucleară a luat un avînt remarcabil în ultimii ani. Există astăzi trei țări care au posibilități independente de cercetare și o tehnică atomică înaintată — Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii și Anglia. De asemenea Canada și Franța și-au realizat instalații cu reactori atomici în care pot produce plutoniu. Reactori pentru studii și cercetări se mai găsesc și în Norvegia, Belgia, Elveția.

Pentru ca rezultatele cercetărilor să fie mai eficace, și să fie obținute într-un timp mai scurt, ar trebui personal științific mai numeros. Este indicată în acest sens o cercetare coordonată și centralizată, care să reunească posibilitățile de cercetare din toate statele, inclusiv cele mici. In acest scop, sub auspiciile U.N.E.S.C.O., în 1952 s-a înființat Consiliul european de cercetări nucleare, care primește asistență tehnică din partea Statelor Unite ale Americii și Angliei. Consiliul european de cercetări nucleare și-a închis înscrierile repede după constituire, așa încît țările răsăritene din Europa au rămas izolate de posibilitățile unei cooperări la lucrările unui centru de cercetări nucleare.

Uniunea Sovietică a inițiat atunci o nouă posibilitate de colaborare internațională în acest sector, propunînd constituirea unui Institut unificat de cercetări nucleare. Pentru a discuta această propunere și a se ajunge la un acord, în primăvara anului trecut a avut loc la Moscova o conferință la care au participat 11 state de democrație populară printre care și țara noastră. Toți delegații au primit cu entuziasm și au recunoscut necesitatea ca oamenii de știință din diferite state să colaboreze la cercetările teoretice și experimentale în domeniul fizicii nucleare pentru extinderea posibilităților folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Se știe că fiecare din țările care au participat la conferința de la Moscova primesc încă din 1955 ajutorul Uniunii Sovietice în ce privește dezvoltarea cercetărilor nucleare și a aplicațiilor lor pe plan intern. Astfel, țara noastră, în primăvara anului 1955, a încheiat un acord cu U.R.S.S pe baza căruia primim ajutor tehnico-științific și de producție pentru începerea unei activități în sectorul energiei atomice. Potrivit prevederilor acordului, Uniunea Sovietică ne va livra un reactor atomic experimental, cu o putere calorică de 2.000 kW și un ciclotron pentru obținerea de protoni cu energie pînă la 25 megaelectronivolți. Utilajul proiectat și executat în U.R.S.S. va fi montat la noi, cu toate aparatele și instalațiile necesare, la începutul anului 1957. La montarea reactorului și a acceleratorului vor participa atît specialiști sovietici cît și cadre în formare de la noi din țară. In afara lucrărilor de montare, specialiștii sovietici vor acorda ajutor tehnic în reglarea și punerea în funcțiune a reactorului, precum și în tehnica de funcționare.

Deși Uniunea Sovietică a făcut uriașe cheltuieli pentru punerea la punct a reactorilor atomici și a acceleratorilor, ne transmite documentația și experiența sa fără plată. Noi urmează să achităm numai cheltuielile legate de executarea utilajelor care urmează să ne fie livrate pe baza acordului încheiat.

Pentru țara noastră, colaborarea romîno-sovietică este deosebit de rodnică și în domeniul valorificării minereului nostru de uraniu. Așa cum a arătat tovarășul Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri, în cuvîntarea rostită cu privire la rezultatele tratativelor romîno-sovietice, exportul minereului nostru de uraniu în U.R.S.S. se face la un preț mai favorabil decît prețurile practicate pe piața mondială. Pe baza exportului de minereu de uraniu ne putem procura din Uniunea Sovietică uraniu înnobilat necesar pilelor atomice pe care le vom exploata în țară.

Prin acordul de organizare a unui Institut unificat de cercetări nucleare, s-a creat posibilitatea ca țările mai slab dezvoltate în sectorul atomic să se asocieze și să lucreze împreună, ajutate de forțele științifice sovietice. De exemplu, fără acest acord țara noastră nu ar fi putut susține cheltuielile enorme de instalare și exploatare a uriașilor acceleratori sau pile atomice, nici n-ar fi putut avea la dispoziție experiența și personalul științific necesar unor asemenea cercetări. In cadrul Institutului unificat de cercetări nucleare, cu sediul la Moscova, toate statele semnatare sînt membre cu drepturi egale. Acordul este deschis și pentru alte state care ar dori în viitor să participe la lucrările institutului.

Guvernul Sovietic a predat acestui Institut unificat două institute de cercetări fizice ale Academiei de Științe a U.R.S.S. Primul — Institutul pentru probleme nucleare este înzestrat cu un sincrociclotron calculat pentru accelerarea unor protoni la energii de 680 megaelectronivolți. Cel de-al doilea, Laboratorul de electrofizică este înzestrat cu un sincrofazotron calculat pentru accelerarea unor protoni cu energii de 10 mii megaelectronivolți. Aceste instalații uriașe au fost predate cu tot utilajul, construcțiile și clădirile principale, auxiliare și administrative pentru folosirea lor în cadrul Institutului unificat de cercetări nucleare. Existența, încă de la constituire, a unor asemenea importante instalații în noul institut va permite ca activitatea științifică să se desfășoare intens de la început. Pe lîngă institutul din Moscova, acordul prevede să se mai construiască în viitor alte laboratoare printre care și unul conținînd un reactor fierbinte.

In consiliul științific al institutului țara noastră are doi delegați. De asemenea, un grup de cercetători romîni, este pregătit pentru a fi trimis la acest institut pentru a lua parte la lucrările de cercetare științifică.

Pentru țara noastră se deschid largi perspective de cercetare și folosire a energiei atomice, datorită colaborării noastre cu statul sovietic în ce privește valorificarea resurselor noastre de uraniu și construire a bazelor experimentale de energie nucleară. Totodată vom avea posibilitatea de a colabora pe plan științific în cadrul Institutului unificat de la Moscova. Se poate spune, pe drept cuvînt, că primii pași ai lucrătorilor științifici, inginerilor și medicilor în domeniul folosirii energiei atomice au fost posibili datorită colaborării romîno-sovietice. Pentru cercetări se construiesc clădiri, se echipează cu aparate laboratoare și se formează cadre. In Institutul de fizică atomică al Academiei Republicii Populare Romîne se urmărește perfecționarea metodelor de studiere a reacțiilor nucleare.

In aplicarea izotopilor sîntem încă la început. Avem totuși rezultate promițătoare: pe de o parte în explorarea și exploatarea sondelor din regiunile petrolifere și, pe de altă parte, în institutele medicale unde fie că se urmăresc procese interne în vederea studiilor, fie că se aplică radiații în scop terapeutic. In laboratoarele noastre folosirea radioizotopilor se va intensifica la începutul acestui an cînd vom produce radioizotopi cu ajutorul reactorului sovietic pe care-l instalăm acum.

Colaborarea cu Uniunea Sovietică va oferi lucrătorilor noștri științifici mari posibilități de cercetări fructoase pentru a găsi căi noi de folosire a energiei atomice în scopuri pașnice.

UTILAJ SOVIETIC

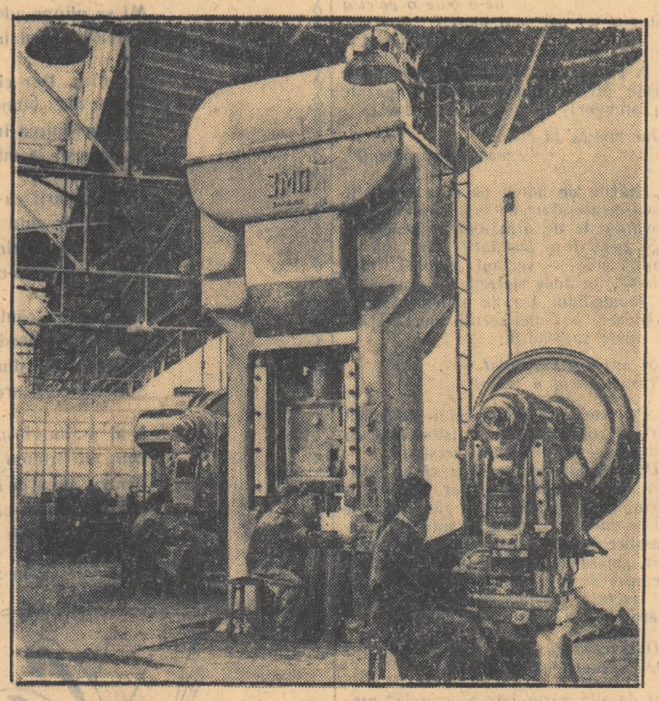

Unitățile industriale din țara noastră primesc mereu utilaje moderne, de mare productivitate, în cadrul colaborării economice frățești cu Uniunea Sovietică. Mărturii ale acestei rodnice colaborări găsești în fiecare oraș, în aproape fiecare întreprindere din țară.

In clișeu o uriașă presă verticală pentru carcase, construită de uzina din Barnaul, a fost instalată la fabrica de rulmenți din Moldova.

ÎNSEMNĂRI

Sărbătoare de familie

Piotr Saciok s-a întors acasă mai devreme. În odăi plutește un miros ațițător de cozonac, de vanilie și scorțișoară în bucătărie, femeile fac ultimele pregătiri. Dar Piotr Aleksandrovici este expulzat de acolo și trimis să rezolve „sarcini urgente": mai trebuie cumpărate sticle, tradiționalul bomboane de cacao, fructe.

Piotr Aleksandrovici și soția sa Varvara Feodorovna sărbătoresc un eveniment fericit: 15 ani de căsnicie. În fiecare an la această dată se adună în casa lor rude, prieteni. Printre ei sînt nelipsiți Ana, Praskovia și Fiodor, frații lui Piotr Saciok.

Și iată-i pe toți adunați în jurul mesei. La prima vedere par oameni obișnuiți, aproape șterși. Piotr Aleksandrovici este scund, îndesat și numai în ochi are uneori sclipiri fugare. Sofia sa pare o femeie blajină, care n-ar fi în stare să iasă dincolo de obișnuitele îndatoriri casnice.

Veselia și voia bună domnesc în rîndul celor prezenți.

Cînd uriașul Mihas Borușko se scoală în picioare cu paharul în mînă, toate privirile se îndreaptă spre dînsul. Mihas este vechi prieten și tovarăș de muncă al lui Saciok. De ani de zile lucrează împreună la combinatul „Frunze" din Minsk.

— Închin acest pahar pentru fericirea și prosperitatea familiei Saciok, această vajnică familie de partizani — spune el cu vocea sa lunătoare de bas, sărutîndu-și emoționat prietenii.

Pentru niciunul dintre invitați cuvintele acestea nu sînt un mister. „Istoria" familiei Saciok este binecunoscută în Minsk, iar în spatele acestei înfățișări obișnuite, comune, și Piotr Saciok și Varvara Feodorovna, și Ana, și Praskovia, și Fiodor ascund un suflet mare, o viață clocotitoare, aparte.

Se împlinesc 15 ani de cînd Piotr și Varvara s-au căsătorit. Pe atunci, amîndoi luptau într-un detașament de partizani. El era comisar, iar ea agent de legătură. Acționau în raionul Rudensk. În acele zile aspre, neobișnuit de grele pentru Belorusia ocupată de fasciști, dragostea lor a înflorit luminoasă, cu tăria pe care o dau marile încercări.

Fiul lor cel mare, Volodia, s-a născut chiar în detașamentul de partizani. Iar oamenii asupriți de greutăți și de luptă, mîngîiau cu infinită gingășie, cu mîinile lor dure și bătătorite, prunculul care pentru ei devenise parcă un simbol al viitorului.

De altfel, Volodea Saciok, elev în clasa IX la școala medie nr. 3 din Minsk, spune deseori cu mîndrie:

— Și eu am fost partizan!

În același detașament luptau Fiodor ca comisar, Ana ca agent de legătură și Praskovia ca radiotelegrafist. Detașamentul „Kalinin" în care luptau, a distrus 13 garnizoane fasciste și a făcut să deraieze aproape o sută de trenuri care transportau muniții pentru dușman.

— Vă mai aduceți aminte? — se adresează Piotr Saciok familiei sale. Era în ianuarie 1943...

Atunci, în Zaozero, satul el de baștină, familia partizanilor Saciok a pricinuit mari pierderi gurnizoanei locale. Nemții s-au răzbunat crunt, împușcîndu-i pe bătrîna Ana Sergheevna Saciok, pe soția lui Fiodor și cei trei copii ai lor.

— După întîmplarea asta tragică, am luptat fără să mai ținem seama de nimic. Îi uram de moarte — își amintește Varvara Feodorovna.

În mod firesc discuția alunecă treptat de la trecutul zbuciumat la prezentul luminos.

— E gata blocul instituției noastre. Am căpătat și eu repartizarea pentru un apartament, — vestește bucuroasă Praskovia, care lucrează la Comisia de Stat a Planificării.

— Se construiește mult în țara noastră. De cîte ori vin la Minsk descopăr cîte ceva nou.

— De ce te miri, Fedea? — îl întrerupe Ana. Păi numai la noi în colhoz cît s-a construit... dar mi-te în Capitală.

Discuții obișnuite, preocupări obișnuite, o familie obișnuită. Și cîte familii asemănătoare sînt în Uniunea Sovietică...

I.S.

La ce lucrează savanții sovietici

Pentru noul an, savanții sovietici au planuri vaste și îndrăznețe. Iată cîteva din răspunsurile date de către personalități de seamă din domeniul științei și tehnicii sovietice la o anchetă a ziarului „Izvestia".

„TU-104" va transporta 180 de pasageri

Pentru constructorii sovietici de nave aeriene, anul 1956 a fost remarcabil în primul rînd prin aceea că în luna martie și-a luat zborul avionul cu reacție „TU-104" — a declarat **constructorul de avioane A. A. Arhanghelski.** — Creat de colectivul condus de academicianul A. N. Tupolev, „TU 104" transportă 50 de pasageri în condiții deosebit de confortabile, iar în condiții turistice — 70 de oameni. Noua mașină, la care lucrăm în prezent, va transporta cîte 170—180 de pasageri.

Această navă aeriană rapidă, care va putea străbate fără escală distanțe și mai mari decît „TU-104", își va lua zborul încă în cursul anului 1957.

Pe calea folosirii energiei intranucleare

Savanții sovietici — a spus **acad. L. A. Artîmovici** — lucrează de multă vreme la rezolvarea problemei folosirii în scopuri pașnice a surplusurilor de energie intranucleară eliberată în procesele de sinteză a elementelor ușoare — în speță hidrogenul. În felul acesta, un pirițaș cît de mic ar putea furniza aceeași cantitate de energie pe care o dă fluviul Volga trecînd prin turbinele hidrocentralei de la Kuibîșev. Stăpînirea acestui nou izvor de energie este o problemă a viitorului. Cred că anul 1957 ne va apropia de rezolvarea ei.

Proiectele unui laureat al premiului „Nobel"

Anul 1956 mi s-a întipărit pentru totdeauna în memorie — a declarat **acad. N. N. Semionov.** În luna mai, cînd am împlinit 60 de ani, am fost decorat cu Ordinul Lenin, iar în octombrie, Academia de stat din Suedia mi-a conferit premiul „Nobel" pentru cercetările în domeniul reacțiilor chimice. În anul 1957 aș vrea să acord mai multă atenție activității științifice personale. Mă interesează îndeosebi problema mecanismului catalizei reacțiilor chimice. În același timp, vreau să abordez cîteva probleme de biologie...

În ajunul zborurilor cosmice

După cum se știe, în anul 1956 savanții sovietici și-au anunțat intenția de a lansa un satelit artificial al Pămîntului — a declarat **acad. L. I. Sedov.** Pe primul satelit se vor afla aparate de măsurat pentru cercetarea radiațiilor ionosferice și cosmice. Rezultatele măsurătorilor vor fi transmise pe Pămînt prin radio.

Fără îndoială că în anul 1957 ne putem aștepta la noi succese însemnate în realizarea vechiului vis al omenirii — zborurile în spațiul cosmic.

Explorarea zăcămintelor din adîncuri

Acad. K. I. Satpaev a remarcat că în anul trecut s-a extins considerabil rețeaua de instituții științifice a Academiei de Științe din Kazahstan. În cadrul Academiei au fost organizate un Institut al petrolului și un Institut de microbiologie și virusologie.

Planul nostru prevede elaborarea a peste 100 de probleme complexe din cele mai variate domenii ale științei. Principalul loc îl ocupă problema extinderii bazei de materii prime și de dezvoltare a industriei Republicii. Vor fi terminate hărțile de previziuni pentru zăcămintele de cărbune, bauxită, titan și zirconiu din Kazahstanul Central.

În interiorul gazetei:

— Acad. Barbu Lăzăreanu: Krîlov și Donici *(pag. 2-a)*

— I. Zenovici: Industria Belorusiei *(pag. 3-a)*

— Cultura românească în U.R.S.S. *(pag. 4-a)*

O mie de zile pe un ghețar

Kamaki și Igor Tighelniți pregătesc lansarea unei radio-sonde

De curînd, colaboratorii științifici ai stațiunii „Severnii polius-4" au sărbătorit un eveniment de seamă: 1.000 de zile de navigație printre ghețarii bazinului polar central.

O navigație atît de îndelungată prin Oceanul Înghețat de Nord a unor banchize în derivă, populate cu oameni, este un eveniment unic și nemaiîntîlnit pînă acum.

Stațiunea „Severnii polius-4" a fost înființată în aprilie 1954. În decurs de 1.000 de zile, colaboratorii stațiunii s-au schimbat de trei ori.

După ce primul grup de colaboratori ai stațiunii s-a instalat pe banchiză, aceasta a navigat în derivă peste doi ani, aproximativ la granița dintre emisferele estică și vestică, de-a lungul celui de al 180-lea meridian. Banchiza a străbătut regiunea așa zisă relativ inaccesibilă a polului din Arctica, a traversat lanțul submarin de munți „Lomonosov" și a trecut foarte aproape de punctul matematic al Polului Nord. În total, banchiza a străbătut o distanță de 6.500 kilometri.

Cu toate condițiile meteorologice grele — ca vîscole, geruri năprasnice, — colaboratorii stațiunii în derivă fac necontenit observații meteorologice și hidrologice, studiază relieful și structura geologică a fundului oceanului, cercetează însușirile fizico-chimice ale gheții, rezistența sa și fac o serie de observații geografice.

În prezent, stațiunea în derivă „Severnii polius-4" se găsește în apropierea meridianului Greenwich, la 88 de grade latitudine nordică. Aceasta este regiunea cel mai puțin studiată și cunoscută din Oceanul Înghețat de Nord, fiind în același timp și cea mai dificilă în ceea ce privește condițiile de navigație în derivă. Aici bîntuie adesea ciclonuri puternice care au urmări distrugătoare asupra banchizei. Temperatura aerului este foarte schimbătoare, variind în decursul unei zile între minus 35 și minus 3 grade.

CEA MAI FERICITĂ ZI

Dacă Ekaterina Șorohova ar fi întrebată care este cea mai fericită zi din viața ei, ea ar răspunde fără să stea la gînduri: „Ziua în care mi-am recăpătat vederea". După o boală grea, Ekaterina Șorohova a orbit. Vederea i-a fost redată de medicul Vera Alekseeva, datorită căreia 51 de orbi și-au recăpătat pînă acum lumina ochilor.

În clișeu: Vera Alekseeva îi face un ultim control pacientei sale

Orașe sovietice

KIEV

Cînd mergi spre Kiev, din tren se desfășoară în fața ochilor un peisaj familiar. Un șes plat ca marea, pe care identifici rare proeminențe: movile, coline domoale, văi ușor scobite. La formă, la culoare și chiar la miros (toamna, cînd frunzișul e veșted, cînd merele se coc, cînd pămîntul este îmbibat de ploaie, stăruie un miros specific) privelișteа amintește solul natal, cîmpia moldoveană. Meri bătrîni, bogați în frunziș, crescuți unul lîngă altul străjuiesc drumul.

O caracteristică foarte interesantă: nu există porțiuni de tranziție în care elementele urbane să se amestece cu cele campestre. Același peisaj se menține pînă la intrarea în Kiev. Efectul este uluitor. Atunci cînd te aștepți mai puțin, intri deodată într-o gară imensă, care pe lîngă clădirea propriu zisă este formată din numeroase platforme suprapuse, poduri suspendate, pilaștri groși cît trunchiul de cedri. Totul vădește o construcție solidă, făcută de oameni care nu cultivă miniatura și nici nu pot admite de vreme ce țara lor se întinde pe două continente.

Orașul este superb și colosal. Modern în cel mai strict sens al cuvîntului, are totuși o accentuată și tulburătoare notă de intimitate, ca orașele de provincie, pe care i-o asigură în primul rînd vegetația luxuriantă, asemănătoare cu cea tropicală prin bogăția ei.

Kievul te copleșește fără a te strivi. Este construit și reconstruit cu dărnicie de nabab. Nu cunoaște misterul ulițelor înguste și strîmbe, umbra permanentă, îngrămădirea. Lumina pătrunde aici nestingherită, pretutindeni. Cred că de aceea, în ciuda dimensiunilor lui (raportate la măsura locală, nu la a noastră) Kievul este atît de gingaș, cred că de aceea materialul dur — mai ales granitul — care este mult folosit în construcție nu reușește să-i asprească trăsăturile.

Am văzut Kievul pentru prima dată în amurg. Lumina crepusculară, discretă, care amintea izbitor lumina marină, estompa amănuntele arhitectonice lăsînd să se vadă numai conturul, silueta clădirilor. Era o atmosferă de vrajă. Și în străfulgerarea unei clipe, în care timpul a dispărut, am avut viziunea acestor locuri așa cum arătau ele cu peste o mie de ani în urmă.

Nu poți defini sentimentul pe care îl încerci străbătînd străzile unui oraș ce există de mai bine de un mileniu.

Despre întemeierea Kievului, în memoria poporului și în documente nu s-au păstrat mărturii precise. Potrivit vechilor letopisețe, Kievul și-a luat numele de la legendarul și primul său cneaz Kii, care împreună cu cei doi frați Șcek și Horiv și cu sora lor Libed au întemeiat pe colina înaltă de pe malul abrupt al Niprului primul oraș bine întărit și au domnit peste dînsul „cu osîrdie și înțelepciune".

Istoria Kievului este foarte bogată și interesantă. Documentele, monumentele păstrate vorbesc despre o glorie străveche. Kievul este denumit pe drept cuvînt „părintele orașelor rusești". După cum atestă un vechi letopiseț, în 882 cneazul novgorodean Oleg, lăsîndu-se cu barca în jos pe Nipru și ajungînd la Kiev, a hotărît: **„Se bude mati gorodam russkim"** (Acesta va fi părintele orașelor rusești). Cuvintele s-au transmis din generație în generație și au căpătat valoare simbolică.

Kievul a devenit într-adevăr centrul tuturor semințiilor slave care s-au unit în vechea Rusie. De aici se trag popoarele ucrainean, rus și belorus.

Respectul pentru trecut este deosebit de puternic la kievleni. Există un adevărat cult arheologic. Bisericile de valoare artistică transformate în muzee, sînt restaurate cu grijă, vizitate, admirate.

În Kiev s-au păstrat monumente din secolele X și XI, printre care se remarcă în mod deosebit catedrala Sfintei Sofia. Trăinicia lor, finețea execuției vădesc înalta măiestrie a constructorilor și artiștilor acelor vremuri.

Ele stau cu cinste alături de solii noului Kiev. Se observă un fenomen foarte interesant. Kievul — acest oraș care numără aproximativ 1200 de ani — întinerește impetuos. Faptul acesta caracterizează de altfel toate orașele sovietice. Are loc pretutindeni un vizibil proces de întinerire. La Kiev el se desfășoară într-un ritm amețitor. Străzi, cartiere întregi au fost reclădite din temelii într-un timp nemaiîntîlnit de scurt.

În această privință, exemplul cel mai elocvent îl oferă Kreșciatikul sau Kreșciatikul cum îi spun ucrainenii. Frumosul Kreșciatik, lung de aproape 2 km, cu o lățime neobișnuită (numai partea carosabilă a străzii are 26 metri, iar fiecare trotuar cîte 14 metri) este artera principală a orașului. În vechime, pe locul acesta se înălța un deal acoperit cu păduri, tăiat din ambele părți de niște șanțuri care se încrucișau. De aici i-a venit numele de Kreșciatîi — încrucișat — care după ce s-a născut strada s-a transformat în Kreșciatik.

După cum se știe, în timpul războiului nemții au distrus Kreșciatikul pînă la temelie. El a fost reconstruit în întregime în decurs de numai cîțiva ani. Clădirile sînt adevărate monumente arhitectonice. Ai impresia că ele n-au fost construite numai din considerente practice, utilitariste, ci în primul rînd ca să satisfacă sentimentul estetic al poporului. Observația aceasta se referă de altfel la întregul oraș, fie că este vorba de clădirile oficiale, de uz public, fie de locuințele particulare.

Înălțimea ca dimensiune este relativ mai puțin răspîndită în Kiev și luat în ansamblu orașul are o înălțime medie. În schimb tendința dilatantă este vizibilă. Kievul se întinde pe suprafețe din ce în ce mai mari.

În acest cadru impresionează în mod deosebit statuia lui Bogdan Hmelniți. Hatmanul ucrainean își strunește calul care se ridică în două picioare, aproape vertical, la marginea unei ripe sugerată de blocuri mari de piatră. Prin înălțimea, prin masivitatea și mai ales prin tendința ei ascensivă, statuia iese din planul obișnuit al clădirilor înconjurătoare. Bogdan Hmelniți domină de sus Kievul și vastul spațiu ucrainean.

La capitolul statui se impune o observație: numărul lor mare, măiestria cu care sînt realizate, dezvăluie respectul, dragostea și prețuirea pe care poporul ucrainean le acordă marilor săi fii. Numele acestora este totodată dat locurilor celor mai frumoase, edificiilor celor mai importante din oraș.

Kievul este un puternic centru cultural. Numărul impresionant de teatre, biblioteci, școli, institute de învățămînt superior etc., îl situează pe primul plan printre marile orașe sovietice.

Kievul este opera luminoasă, nemuritoare a geniului poporului ucrainean, este cartea vie a unei istorii de peste un mileniu.

IULIA SCUTARU

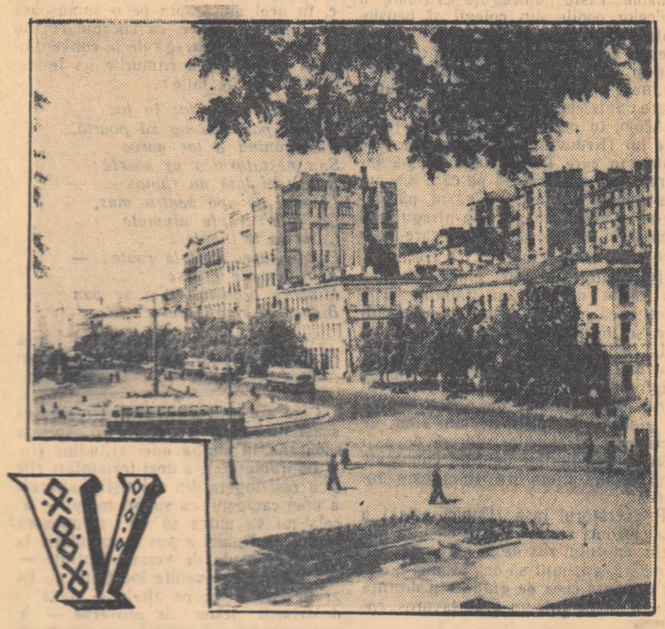

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

Krîlov și Donici

de acad. BARBU LĂZĂREANU

În stăpînirea Bibliotecii Academiei, au intrat în iunie 1888 — ca moștenire de la vechea Bibliotecă Centrală — două volume conținînd cinci cărți. Sînt 96 de fabule ale lui Ivan Andreevici Krîlov, traduse în versuri ori numai imitate în așa zise versuri, de către 88 de prelucrători!

Această curiozitate aritmetică și grafică, avînd textul în trei limbi — rusă, franceză și italiană — poartă supratitlul care în românește ar suna astfel: „Fabule ruseşti desprinse din culegerea d-lui Krîlov". Cărțile au apărut în 1829, la Paris. Faptul că ni se vorbește de o desprindere dintr-o culegere, arată din capul locului că nu la atîta se oprea cifra fabulelor krîloviene traduse în graiurile pomenite adineauri. În sectorul de ornitologie satirică a lui Krîlov din vasta lui faună pilduitoare care îmbia spre alte orizonturi dar și în spre încheieri morale pline de substanță, șiredelușul sau bourelul ori ciocîrlezelul a avut parte de o prelucrare făcută de către un „baron". Traducătorul începea prin a spune ceea ce s-ar reda printr-o românească niteluș silită:

„E îndelung prin lume
al fabulelor mers
Spre cîmpul lui Aesopus
m-a rechemat un Rus".

Rusul acela ar fi Krîlov. Dară lucrul nu-i adevărat, nu poate fi adevărat. Domeniile imense de voie-bună, de umor, de realism și legendă ale lui Krîlov n-au fost niciodată „cîmpul lui Esop". Cu drept cuvînt unul dintre personagiile create de Anatole France spunea că: „apologurile esopiene sînt niște răutăcioase mărunte fabule", iar despre capul care le-a adus cîndva în lume, pilite ori poleite (nu șlefuite, ferit-a Domnul), el adăuga că acel cap purta „sub tonsura lui un craniu strîmt și nerodnic".

Pe cînd — adăugim noi — fabulele lui Ivan Andreevici Krîlov sînt de o dărnicie și de o vioiciune adîncă și frumos cuvîntătoare.

★

Toți cei care vorbesc despre creația de ordin paremiologic a lui Krîlov (el a scris și comedii, dar fabulele sînt acelea care îl situează printre marii poeți și pedagogi ai lumii) accentuează asupra unuia și aceluiași lucru care alcătuiește lauda de căpetenie adusă unui scriitor și anume, comunicarea operei lui cu straturile profunde ale poporului său, iar — prin aceasta — cu masele largi ale umanității.

Chiar și în pomenita adineauri curiozitate în trei limbi, unde persoane zise de „înaltă condiție" schimbă fabulele pline de savoare populară în niște „amabile ficțiuni", unde un abate „buzat", fost membru al Universității nu se mulțumește — în tălmăcirea lui — cu un șarpe iertător, dintr-o micuță parabolă a lui Krîlov (Malcik i Zmeia), ci îl convertește pe șarpe într-o milosîrdioasă, mișcată pînă la lacrimi, reptilă predicatoare; unde Mme Amable Tastu, dulceguță scriitoare a dulcelor copile din colegii și pensionate oferă în „Supa de pește" o asemenea versiune care lunecă pe nesimțite și grațios spre o rimantă „rețetă culinară", chiar și acolo țîșnește uluitoarea înțelepciune a lui Krîlov.

Acolo, în prefață, se arată că fabulele lui (Krîlov) „au deschis epoca de glorie în care Rusia, după ce s-a încercat într-o literatură pe care am putea-o numi exotică", a văzut născîndu-se o literatură pe de-a-ntregul națională și o lume de cititori care-i dădea ascultare.

Întocmitorul prefeței spunea că „nici un neam nu are un fabulist care să-ntrească pe acest autor în originalitate și în invenție"

La noi, fabulele lui Donici, în cea mai mare parte (acolo unde inspirația originalului nu-l părăsește), au avut darul de-a înavuți nu numai fondul de gîndire, de spirit, de bun simț, de biciuire a năravurilor, dar și de a fi adaos înmlădierilor de ritm cunoscute pînă atunci literaturii stihuitoare românești.

Prelucrătorul însă (Donici adică) a uitat un lucru: să pună pe copertă numele autorului rus de la care, prin rominizare, a izbutit să dea fabulei noastre comoara ceea de gînduri și dorința de a o spune într-un grai savuros, românesc.

Ceea ce a omis dînsul să facă, au făcut-o pentru dînsul însă cercetători ai literaturii. În primul rînd, în 1886, Verax. Verax și-a întovărășit observațiile cu aspre dojeni pentru îndemînatecul tîlcuitor al versurilor poliritmic românesc, purtător de săgeți. Și, nu mai puține mustrări a avut și pentru contemporanii fabulistului romîn care i-au tipărit și lăudat nemărturisitele traduceri.

Într-adevăr, în „Contemporanul" din august 1886, așterne deasupra criticii lui un titlu de-a dreptul osîndîtor: „A. Donici — plagiatoriu!" Între altele, Verax spune: „Este cu neputință ca tovarășii lui A Donici să nu fi știut că mai toate fabulele lui sînt curate traduceri din Krîlov, de vreme ce toți știau ruseşte și fabulele lui Krîlov erau vestite, la modă, de la 1828 încoace".

I. Nădejde rela chestiunea și îl face și pe Aron Densușianu ca, în a doua ediție a istoriei lui literare, să scrie cu reticențe în privința originalității lui Donici.

Douăzeci și șapte de ani după neîndupleca critică a lui Verax, apare la seminarul de slavistică de pe lîngă facultatea de litere și filosofie a Universității din Iași un studiu destul de documentat al cărui titlu este „Influența fabulistului rus Krîlov asupra fabuliștilor noștri A. Donici și C. Stamati".

Autorul studiului, Al Epure, profesor la liceul Roman Vodă din Roman, întregește lista din „Contemporanul" înșirînd alte fabule luate de către Donici (fără indicarea izvorului) din opera lui Krîlov.

Acestei lucrări i-a urmat, după un deceniu, o carte și mai voluminoasă a lui I. Negrescu, intitulată: „Influențele slave asupra fabulei românești în literatura cultă".

El aduce noi contribuții, izvoare pînă acum necunoscute în ce-l privește pe Donici. Iar în lista celor ce s-au slujit de Krîlov, fără să-l citeze, adaugă și pe Ioan Sîrbu, „fabuloscriitorul", pomenit și în cercetările literare ale lui Petre Hanes și în cele culturale ale lui Șt Ciobanu.

Din tustrei: Sîrbu, Stamati, Donici — fermecătorul Donici ne interesează. Dar pentru el nu vom aduce scuza invocată de un mare erudit că: „așa au fost obiceiurile literare ale timpului". Vom spune însă că, în ce privește fabulele, s-a crezut veacuri de-a rîndul că ar fi un bun obștesc, la fel cu istorisirea poporană, cu snoava și zicala și că nu e nevoie de a li se declara obîrșia. E drept — bunăoară — că La Fontaine n-a luat de la Esop și Phedrus decît întîmplarea, faptul sau informația asupra zisului fapt, ori a amintitei întîmplări, și că fabulele lui Donici sînt mult mai depedente de textul rusesc (pe care-l urmează uneori pas cu pas, adică stih cu stih) decît au fost fabulele lui La Fontaine față de subiectele găsite la Esop și Phedrus. Dacă în obiceiurile lui Alecu Donici — în deprinderile lui literare — ar fi intrat „subtilizările" cu orice preț a lucrărilor altora, de ce a mărturisit atuncea traducerea pe care a făcut-o din Pușkin? Doar în 1837 Heliade-Rădulescu i-a tipărit versiunea românească a „Țiganilor".

Două stanțe — numai două — dintr-aceasta traducere arată că Donici e, în acel an, stăpîn pe o sumușoară de abilități poetice, că vocabularul lui a știut să se sustragă de la convenționalul epocei și că ritmurile i-s îndestulător de flexibile:

„Cu șatrile din loc în loc
Țiganii pîn Buceag să poartă,
Neprihănind a lor noroc
Sau nestatornica sa soartă:
Ei astăzi iată au rămas
La mal de apă pentru mas,
Cu țoluri rupte afumate
Căruțele le învălesc
Pe deasupra pînă-la roate; —
Apoi femeile gătesc
Mîncare proastă — și se pun
Buluci pe lîngă ceaun".

Netăgăduit lucru este astăzi însă că Donici *a luat din plin* de la Ivan Andreevici Krîlov

★

Cine are înțelegere pentru realitatea sensibilă care este cuvîntul ori expresia spontană în slujba unei atitudini (fie și împrumutate), a unei frămîntări (fie și o resfrîngere din neliniștile altora), a unei campanii cu suport moral — a cela nu va putea să nu recunoască faptul că Donici a pus în circulație la noi o grămadă de versuri-sentințe — din care cele devenite locțiuni nu își arată vîrsta, iar pe altele — dacă le deosebești lesne de proverbe — le vezi totuși parcă mijind sau izbucnind pare-că din adîncuri.

Cu privire la vulpea din livadă care se bucură zădarnic de poamele frumoase, cită vreme ele atîrnă pe crăci înalte de tot, poetul spune:

„Dar bucuria ei a fost
în mîini străine";

Despre cruntul măcel pe care în turma și-n stîna vornicului bătrîn l-a săvîrșit lupul, acesta se pronunță la Donici printr-o eufemistică perifrază plină de farmec.

„Lui (adică vornicului), an,
cu niște miei i-am fost făcut năcaz".

Bunul (și prostănacul) judecător elefantul, la tînguirea oilor că lupii le „jăcuesc" în toată puterea cuvîntului, dă următoarea decizie sau sentință adresată jăcmănitorilor:

„Vă hotărăsc de-acum
de-o oaie o pelcică
Și nici un păr mai mult,
nimică!"

A propos de animalul ales nazir peste prisăci (supraveghetor, paznic ai stupilor), fabulistul constată:

„Iar mierea la birlog
mergea necontenit".

Urările de noroc pe care cucul le face megieșului său lupul, el și le întovărășește de următoarea întrebare: *„Și colții ți-ai lepădat?"* iar cînd — mai încolo — vecinul *„rămîne fără blană"*, se aude reflecția de astă dată a fabulistului așa de simplă, așa de populară, așa de sortită unei repezi și vaste răspîndiri:

„Și așa s-a întîmplat
Precum cucul a cîntat"

Povestea măgarului celui împodobit cu un zurgălău, ne-o istorisește cu clinchetul melancolic al versului:

„Dar rangul nou i-a fost spre osîndă mare". Cînd, așa dar, într-o îndemînatecă mlădiere de ritmuri agile și cu enumărări pline de intimități domestice de expresii silvestre, cînd unele din „moralele" lui de proporții foarte reduse, de o concizie uimitoare și de o factură rustică, le vezi desprinse pare-că de-a dreptul din folclor:

„Dumnezeu să ne ferească
De judecata măgărească".

iar de altă parte, cîte o „morală" prelungită te face nici să simți amplificarea și să ai surprinderea unei fabule devenită sveltă satiră la adresa birocrației veacului trecut;

„Se-întîmplă și la noi să vezi,
Cum altul, avînd loc, așa se
tînguiește,
Încît îți vine mai să-l crezi
C-abia din leafă se hrănește!
Dar astăzi butcă, mîine cai
De unde oare-l vine?
Și cînd ai vrea să stai
Să-i faci curată socoteală
Pentru venit și cheltuială
N-ai zice, ca și bursucul:
că are pufișor pe botișor?"

atunci căutătorii de spontaneități, de accente inedite de bonomie și cei care pot pune lucrurile în cadrul preocupărilor de atunci, încep să înțeleagă cît de la locul lui este entuziasmul lui Eminescu față de Donici: într-acea revărsare de melancolie, de părere de rău pentru plecarea fără de-ntoarcere a unui gen pe care îl socotea Eminescu că s-ar fi petrecut odată cu dispariția din viață, de pe cîmpul literar a lui Donici.

Noi știm astăzi, după cercetările atîtor istoriografi, — Verax, Epure, Negrescu — că o bună parte din spontaneitățile lui Donici sînt restituiri Dar sînt restituiri minunate. Sînt, am zice recreări, dar termenul se pretează la echivoc îi vom zice deci arhaic și cam pompos: sînt zămisliri de înnoavă Așa că duioasa caracterizare a lui Eminescu: *„Donici cuib de-nțelepciune"*, am împărți-o astfel: Cuibul mult-îngenios, întocmitul cuib, cuibul acela e al lui Donici care a dat bună găzduire marii înțelepciuni a lui Krîlov.

Acea înțelepciune a fost rodnică, a fost generoasă, a fost spre binele obștei și a devenit un bun al obștei.

Lenin a avut o imensă admirație pentru Krîlov. L-a citit. L-a citat. Și nu rareori el i-a slujit ca exemplificare fie pentru a ironiza găunoșenia liberalismului, fie pentru a zugrăvi pe lupii burghezi în pielea oilor.

În recunoștința pe care i-o poartă lui Krîlov cunoscătorii operei lui, se cuprinde și hohotul de rîs al atîtor generații de tînci care pe Krîlov l-au botezat cu numele de dedușca, adică bunicuț. Această recunoștință cuprinde și pe bunicii lor.

Iar scriitorii noștri, chiar și cei care au trecut mai de multișor pragul maturității, ca să nu spunem pe cel al bătrîneții, se bucură și e bine că se bucură de opera lui Krîlov. Și, cu toate că astăzi în românește avem admirabilele tălmăciri ale lui Tudor Arghezi, nu se cuvine să fie nesocotită cîtuși de puțin opera fabulistică a lui Alexandru Donici, precum și fabuloasa aventură a acestor fabule pe care v-am povestit-o pînă aici.

Proiectele scriitorilor sovietici

Pentru literatura sovietică, anul 1957 va fi un an bogat în noi creații originale.

Nikolai Tihonov a terminat cartea „Trăim alături", închinată popoarelor din Afganistan și Pakistan. În prezent, scriitorul lucrează la un volum cuprinzînd însemnări de călătorie, la un poem despre Sergo Ordjonikidze și la cîteva povestiri despre Leningrad închinate aniversării a 40 de ani de la Marea Revoluție din Octombrie.

Konstantin Fedin, autorul cunoscutelor romane „Primele bucurii" și „O vară neobișnuită", lucrează la romanul „Focul", ultimul volum al trilogiei sale. În Editura „Sovetski pisatel". K. Fedin va publica o culegere intitulată „Scriitorul, arta, timpul", care va conține amintiri, articole și însemnări despre scriitori și munca literară.

În noul an, cunoscutul critic literar V Ermilov va scrie o seamă de lucrări despre problemele moștenirii literare, despre realismul critic și socialist ș.a.

„Pace colibelor", este titlul romanului la care lucrează V. Kataev și care aparține seriei de romane începute cu volumul „O pînză în depărtare". Serghei Mihalkov, cunoscutul autor de cărți pentru copii, va scrie un volum de povești, o comedie pentru tineret și un scenariu cinematografic.

Printre noile lucrări dramatice ce vor apare în 1957 menționăm piesa „Fidelitate", a lui N. Pogodin. N. Pogodin mai lucrează la o piesă tratînd probleme ale societății sovietice din primii ani de după revoluție, la piesa „Mica studentă" ce va fi prezentată la Teatrul „V Maiakovski" și la scenariul unui film ce va rula pe ecrane cu prilejul deschiderii la Moscova, a Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților.

Poetul E. Dolmatovski pregătește un volum de versuri cu teme din viața contemporană. Semion Kirsanov, care a călătorit mult prin Anglia și Italia va publica poezii evocînd aceste călătorii, precum și versuri scrise în timpul războiului.

Anul acesta va apare și o Antologie a poeziei ucrainene din perioada prerevoluționară.

SILVA KAPUTIKEAN

Fiului

De la școală n-aduci notă mare,
Pozne peste pozne faci șirag;
Văd părinții, strînși în adunare,
Că nu-mi prea rivnesc copilul drag.

Superi pe bunici cînd stăm la cină,
Mîngîe bați ca un împielițat;
Mi se plînge-adesea o vecină:
„Prea-i zburdalnic, prea-ncăpățînat!"

Eu oftez. Dar cînd, sătul de minge,
Șalu-i duci bunicii în pridvor;
Cînd mihnirea inima-mi atinge,
Și privești la mine-alintător;

Cînd împarți cu-ai tăi și o stafidă,
Bătăușilor cînd piept le ții,
Pe cei mici ferindu-i de obidă
Într-o păruială-ntre copii —

Văd ca un căutător de aur
Prin nisipul codrului pustiu,
Grunjii scoși din gheaburi adîneaur:
Sufletul ce-ți arde auriu...

N-ai s-ajungi tu nume cu renume,
Dar, om simplu și blajin la chip,
Pentru bucuria dragei mume,
Jură-mi, fiule, că tu prin lume
Nu-ți vei pierde auru-n nisip...

în românește de GEORGE DAN

Carnet

Discuții pe marginea unui nou roman

În Uniunea Sovietică a apărut recent romanul „Nu numai cu pîine" al scriitorului V. Dudințev. Romanul atacă o puternică temă socială: lupta elementelor înaintate ale societății sovietice împotriva urmărilor nefaste ale cultului personalității. Tocmai de aceea, cartea a trezit un interes deosebit în rîndurile cititorilor și a prilejuit ample discuții printre scriitori și critici.

Una din aceste discuții, aceea de la secția de proză a filialei din Moscova a Uniunii Scriitorilor Sovietici, a fost publicată într-un recent număr de către „Literaturnaia gazeta"

În cadrul discuției, scriitorul L. Slavin a arătat, printre altele, că romanul lui V. Dudințev, prin conținutul său, nu este numai un important fenomen literar ci și unul social. Autorul, a arătat vorbitorul, demască tipul antisocial, îl îndrumă pe cititor să-i cunoască, îl învață cum să lupte împotriva lui. L. Slavin subliniază de asemenea bogăția de idei a romanului care abordează probleme de morală și comportare în societate.

Arătînd că deși V. Dudințev nu este primul scriitor sovietic care a descris lupta omului cinstit pentru ceea ce este nou, înaintat și servește societății în dezvoltare scriitorul Nikolai Atarov consideră că meritul deosebit al cărții constă tocmai în faptul că autorul a pus cu ascuțime, în lumina plenarei din iulie 1956 a C.C. al P.C.U.S problema luptei pentru progresul tehnic.

Deosebit de amplu a vorbit despre roman scriitorul V. Ovecikin. Referindu-se și el la Plenara din iulie a C.C. al P.C.U.S., V Ovecikin a arătat că V Dudințev este primul scriitor care demască fără rezerve cauzele care frînează progresul tehnic, pe birocrații care se află încă în posturi de conducere. Dudințev, — a spus V. Ovecikin, — și-a scris cartea mînat de dorința arzătoare de a înlătura piedicile care stau în calea progresului, a străduințelor oamenilor cinstiți care-și pun talentul în slujba ideilor noi, înaintate, cu sentimentul dragostei fierbinți pentru patrie, cu sentimentul urei neîmpăcate împotriva celor de felul drozdovilor și șutikovilor — personaje din roman — oameni lipsiți de caracter sau carieriști și împotriva cărora autorul mobilizează pe cititor să lupte.

În cursul discuției au fost atinse și alte probleme care preocupă astăzi scriitorii sovietici. Scriitoarea Vera Ketlinskaia, arătînd că romanul lui V. Dudințev are marele merit de a dezbate probleme care preocupă întreg poporul sovietic, s-a oprit asupra cauzelor care au dus la apariția unor scrieri lipsite de valoare, scrieri ce poleiau realitatea. Vorbitoarea s-a referit la așa zisa „teorie" a lipsei de conflict, precum și la teoria corelației juste a forțelor — teorie care ducea la netezirea artificială a conflictului, care ținea pe cititor departe de realitățile zilnice ale vieții.

În cuvîntul de încheiere a discuției, K. Simonov a menționat, printre altele, că în romanul lui V. Dudințev respiră o adîncă încredere în forța poporului, în victoria acestei forțe împotriva a ceea ce e vechi și împotriva dezvoltării societății sovietice.

P. CERNOV „Prietenele"

Activitatea obștească a unui scriitor sovietic

Articol scris pentru „Veac nou" de I. VASILIEVA

Scriitorul este dator să „simtă" vremurile pe care le trăiește. El trebuie să fie prezent cu pana-i acolo unde viața și munca ridică probleme noi, mai arzătoare, el trebuie să fie animat de dorința de a se integra, de a lua parte activă la viața semenilor săi, la viața obștească. Cu cît scriitorul va fi mai aproape de oameni, de viață, cu atît creația sa va fi mai profundă, mai cuprinzătoare. Operele lui Gorki, Maiakovski și ale altor mari scriitori nu pot decît să confirme această afirmație.

Nu puțini la număr sînt scriitorii sovietici care, în afara muncii de creație, desfășoară o intensă activitate obștească. Ilia Ehrenburg, Nikolai Tihonov, Aleksandr Korneiciuk, sînt membri ai Consiliului Mondial al Păcii. Poetul Alekssei Surkov este membru supleant al C.C. al P.C.U.S., iar colegul său, Konstantin Simonov, este membru al Comisiei de Revizie a C.C. al P.C.U.S.

SERGHEI MIHALKOV

Voi încerca să înfățișez, în acest articol cititorilor romîni, felul în care își desfășoară activitatea obștească Serghei Mihalkov, unul din cei mai populari scriitori sovietici. Serghei Mihalkov scrie pentru cititorii de toate virstele: pentru adulți scrie piese, pentru tineret scenarii cinematografice, iar pentru copii minunate versuri, pe care aceștia le învață de îndată ce încep să vorbească. Pentru copii, Serghei Mihalkov scrie piese de teatru și fabule pline de dragoste pentru om, dar necruțătoare față de tot ce frînează mersul înainte. Munca de scriitor, Serghei Mihalkov o îmbină cu activitatea de deputat. Ca deputat, scriitorul a fost deseori pus în situația de a rezolva cele mai felurite probleme — cereri și propuneri ale alegătorilor săi. Mihalkov — deputatul, primește zeci de scrisori pe care, bineînțeles, nu le lasă fără răspuns. Una din aceste scrisori, închipuiți-vă, conținea rugămintea a doi vecini, certați, de a le rezolva conflictul. Într-o altă scrisoare, o femeie bolnavă mulțumea deputatului pentru ajutorul pe care-l primise din partea-i pentru a obține o cameră la parter. Iată o fîntînă de tenia „...stimate tovarășe Mihalkov, ați fost foarte înțelegător cu rugămintea unui om simplu, necunoscut, căruia, astfel, i-ați făcut o mare bucurie..."

Încă o scrisoare. Personalul medical și pedagogic al sanatoriului de tuberculoză infantilă „V. M. Molotov", mulțumește poetului pentru bunăvoința cu care a răspuns la invitația de a vizita copiii internați în acest sanatoriu: „Vă mulțumim din suflet că ați găsit timp pentru a vizita copiii țintuiți la pat de o boală grea. Convorbirea dumneavoastră cu dînșii le-a lăsat o amintire neștearsă..."

În prezent, Serghei Mihalkov activează și ca președinte al Comisiei pentru străinătate a Uniunii Scriitorilor Sovietici. Lărgirea relațiilor internaționale, stabilirea de contacte între scriitorii sovietici și cei de peste hotare au avut ca rezultat intensificarea activității acestei comisii. Comisia se preocupă de literatura străină și problemele ei, primește delegațiile de scriitori de peste hotare și organizează întîlniri cu scriitorii sovietici. Comisia organizează și călătoriile scriitorilor sovietici în străinătate. Serghei Mihalkov la parte îndeaproape la toată această activitate.

Scriitorul își consacră o mare parte din timp și activității de președinte al Comisiei cărții pentru copii. Comisia organizează decade naționale, în cadrul cărora sînt discutate cărțile scriitorilor pentru copii. Totodată, în colaborare cu Casa cărții pentru copii, Comisia organizează discuțiile în care sînt analizate problemele actuale ale literaturii pentru copii. Recent, au avut loc două asemenea discuții: una cu tema „Poezia pentru copii" și alta „Chipurile eroilor în literatura pentru copii".

Și totuși, cu toate aceste multiple sarcini pe tărîm obștesc, Serghei Mihalkov nu este deloc împiedicat să creeze valoroase opere literare.

Cronica filmului

„Artistă cu orice preț"

O sîngîantă satiră socială străbătută de un uriaș suflu de umanitate. Aceste două elemente topite într-o organică viziune regizorală, constituie farmecul filmului „Artistă cu orice preț", sortit, mai ales, să spulbere negura unui trecut îndepărtat, pentru a resuscita o clipă străvechia fizionomie a unei lumi, de mult izgonită dintre hotarele vieții noastre.

Realizatorii acestui film au izbutit — folosind excepționale mijloace artistice — să smulgă unei lumi, în realitatea amară, amăgitoarea mască a feericului și să ne arate adevăratu-i chip, zbîrcit de vicii și acuzat de turpitudini.

Ce sens ar avea arta — această supremă fantezie omenească — dacă ființa pe care o stîrnește n-ar putea dobîndi răsplata unui adevăr, în stare să ne dăruiască, pe alt plan, o putere cu mult mai mare decît aceea pe care am pierdut-o, atunci cînd, de bună voie, ne-am supus farmecului ei?

„Artistă cu orice preț" este unul dintre rarele filme care ne răsplătește cu generozitate supunerea la vraja pe care o iscă ficțiunea artistică.

Scenariul lui M. Volpin și N. Erdman alcătuiește o intrigă admirabil închegată, ce se desfășoară armonios și firesc, deși pe un drum plin de surprize și de cotituri ale situațiilor neașteptate, rezolvate ingenios și spiritual, în așa fel, încît acțiunea nu încetează nici o clipă, ci cucerește în întregime atenția spectatorilor.

...Un pitoresc orășel de provincie din Rusia. La răsărit, zugrăvit cu măiestrie de un panel care a folosit o prea bogată paletă evocatoare. În acest orășel, pierdut între îndepărtatele fruntarii ale Rusiei de altădată, coboseac doi oameni, bătrînul Sinicikin, prototipul marelui cabotin și frumoasa lui fiică Liza, ademenită de orbitoarele lumini ale rampei și de șoapta făgăduitoare a faimei. Răzvrătiți împotriva mediocrității vieții lor și străbătuți de un patos tulburător, ei vor lupta aprig pentru o victorie pe care, în vechea alcătuire socială, împotmolită în prejudecăți și fățărnicii, oamenii nu o puteau smulge fără să plătească birul marilor amărăciuni.

La teatrul din localitate tronează — ca o regină încoronată de ignoranța celorlalți — artista Surmilova, protejata cneazului Vetrinski, corupt și viclos și a contelui Zefirov, un bătrîn senil, zăbovind ca un strigoi într-un coșmar.

Cei doi eroi, posedați de tumultul răsunătorului lor mesaj, vor da o bătălie pe viață și pe moarte, pentru a topi cu flacăra elanului lor, sigiliul aspru al unei vieți potrivnice, pe care, în cele din urmă, o vor birui.

Credința neclintită pe care bătrînul Sinicikin o are în marele talent al Lizei, îi dăruiește o putere de gigant și cu această putere el va zgîlțîi, ca un adevărat Samson, pilaștrii înșelătorului templu al artei din zilele sale, prăbușindu-i în ruine zidurile.

Intriga este puternică, iar patosul care o cutreeră dăruiește deznodămîntului o valoare de simbol.

Tot ce-am spus pînă aci, constituie meritul incontestabil al scenariștilor, care, cu o mare îndemînare, au izbutit să transpună pe ecran celebrul vodevil al lui Lenski

Plăzmuirea acestei capodopere îi datorează foarte mult regizorului K. Iudin, precum și marilor interpreți care și-au întruchipat cu o autenticitate fără pereche personajele.

V. Merkurie în rolul bătrînului cabotin a realizat o creație de zile mari. Mobilitatea jocului său mimica, gesturile, glasul dăruit cu inflexiuni nespus de convingătoare, puterea de emoție, nici o clipă curmată, a mesagiului cu care l-a investit rolul, i-au hărăzit o apariție de o tragică măreție. Într-un cuvînt, un actor care a abătut o putere elementară asupra personajului întruchipat. Ca un veritabil Atlas, al întregii drame, el a dus pe umerii săi sarcina neînchipuit de grea de a isca o ciudată lacrimă, picurată dintr-un ochi în care îndurerarea și veselia se reflectă deopotrivă. A îmbinat rîsul cu plînsul, jalea cu umorul, amărăciunea cu bucuria, dezamăgirea cu nădejdea, tristețea cu simțămîntul triumfului, făcînd să vibreze, în sufletul spectatorului răsunetul propriilor sale stări, de-a lungul unei game variate și complexe.

Scenă din film

Iudina, în rolul Lizei este într-adevăr încîntătoare. O actriță frumoasă, cu ochii de culoarea cerului luminos, cu un glas de o savoare vrăjită, cu mișcări armonioase, cu un talent pe măsura virtuților ce au investit rolul pe care avea să-l joace. Unduirea de trestie legănate de vînt, îmbinată cu gravitatea unor anumite momente, au constituit meritul esențial al acestei interpretări.

P Karpova a biruit obstacolele unui rol deosebit de greu, căci a lucrat cu talent în rolul unei actrițe fără talent, îndeplinindu-și astfel cu o mare artă această misiune, cel puțin paradoxală..

Cneazul Vetrinski și contele Zefirov au avut parte și ei de doi admirabili interpreți. N. Afanasiev, interpretîndu-l pe Vetrinski, a reușit să dea viață unui personaj cu sufletul pustiit de vicii și decădere, iar celălalt Liubinov, în contele Zefirov, a realizat ceea ce se numește un excepțional rol de compoziție.

Regia a cuprins într-o vastă viziune organică o uriașă varietate de elemente, topite într-o substanță omogenă, fără stridențe, fără discontinuități, fără hiatusurile aproape inevitabile în realizările cinematografice de o asemenea amploare.

Culoarea și limpezimea imaginei, ca și decorul, ca și coregrafia și muzica lui Sirinski au constituit ceea ce s-ar putea numi contribuția amănuntului relevator la această mare izbîndă artistică a cinematografiei sovietice.

OSCAR LEMNARU

Din activitatea A.R.L.U.S.

In satele regiunii Galaţi

In satele regiunii Galaţi se desfăşoară — în aceste zile de iarnă — o bogată activitate culturală. Ţăranii muncitori, vîrstnici şi tineri, îşi fac vreme şi, mai în fiecare zi, trec pe la căminul cultural, unde iau parte la diferitele manifestări, frecventează cursurile agro-zootehnice, fac cîte un popas la biblioteca sătească unde citesc cărţile preferate, se întrunesc seara la şezători sau la cläci, unde voia bună se împleteşte cu discuţii serioase despre treburi gospodăreşti.

Organizaţiile de masă şi culturale din regiunea Galaţi, printre care şi organizaţiile A.R.L.U.S., au făcut temeinice pregătiri pentru ca activitatea ce se desfăşoară în lunile de iarnă la sate să fie cît mai vie şi mai interesantă.

In cadrul şedinţei ţinute de curînd, consiliul regional A.R.L.U.S.-Galaţi a acordat o atenţie deosebită activităţii A.R.L.U.S. la sate ţinînd seama de evenimentele importante ce au loc în perioada actuală în ţara noastră. In sprijinul activităţii de pregătire a alegerilor de deputaţi în Marea Adunare Naţională, organizaţiile A.R.L.U.S din regiunea Galaţi organizează în căminele culturale, în casele alegătorului şi la punctele de agitaţie conferinţe, consultaţii, prin care fac cunoscut roadele colaborării şi sprijinului U.R.S.S. în dezvoltarea economică şi culturală a regiunii. Un loc de seamă îl ocupă manifestările consacrate popularizării acordurilor romîno-sovietice de la Moscova. La aceste manifestări ţăranii muncitori îşi exprimă recunoştinţa faţă de hotărîrea Guvernului Sovietic de a ne acorda în condiţii avantajoase preţiosul ajutor de cereale şi furaje precum şi pentru celelalte forme ale ajutorului.

Lucrările şedinţei consiliului regional au arătat sarcina organizaţiilor A.R.L.U.S. de a contribui la convingerea ţărănimii muncitoare despre necesitatea transformării socialiste a agriculturii. S-a relevat faptul că urmînd exemplul ţăranilor muncitori din raionul Filimon Sîrbu — raion în întregime cooperativizat — majoritatea ţăranilor muncitori din raioanele Călmăţui şi Bujoru s-au înscris în gospodării colective şi întovărăşiri.

Pentru a contribui la terminarea cooperativizării în aceste raioane, organizaţiile A.R.L.U.S vor ţine conferinţe despre foloasele muncii în comun, despre retribuirea muncii în colectiv etc. In colaborare cu secţiile agricole ale sfaturilor populare, consiliile raionale vor organiza în raioanele amintite vizite ale ţăranilor muncitori cu gospodării individuale în gospodării agricole colective. In multe sate vor fi expuse expoziţii volante, care vor reda aspecte din munca colhoznicilor pentru obţinerea de recolte bogate.

Un loc central în această perioadă trebuie să se acorde popularizării metodelor agrotehnice în rîndul ţăranilor muncitori. Vor fi organizate în acest scop întîlniri între ţăranii muncitori şi inginerii, tehnicienii agricoli care au fost în U.R.S.S. La căminele culturale şi la punctele agricole vor vorbi ţărani care au obţinut recolte bogate datorită aplicării metodelor înaintate.

Pentru a contribui la întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective comisiile sătesti şi-au propus să popularizeze experienţa unor colhozuri milionare din U.R.S.S. ca de exemplu: colhozul Cikalov, colhozul Timireazev ş.a. In acest scop vor fi folosite broşurile şi materialele documentare editate de A.R.L.U.S. Consiliul regional a solicitat sprijinul unui colectiv de specialişti de la Institutul Agronomic din Galaţi pentru elaborarea unor materiale care să trateze despre experienţa colhozurilor, organizarea muncii în colhozuri şi despre gospodăriile anexe ale colhozurilor. Aceste materiale vor fi discutate şi cu membrii întovărăşirilor agricole.

Totodată în cursul acestui trimestru consiliul regional A.R.L.U.S. şi sfatul popular regional şi-au propus să invite o delegaţie agricolă din R.S.S. Moldovenească din care vor face parte preşedinţi de colhozuri, brigadieri, ingineri agronomi, socotitori, brigadieri zootehnişti.

In planurile de muncă ale consiliilor raionale din regiunea Galaţi sînt prevăzute acţiuni speciale care să sprijine pe mecanizatori în aplicarea metodei sovietice de reparaţie a maşinilor agricole pe ansamble şi subansamble, care să asigure terminarea la timp şi în bune condiţiuni a lucrărilor de reparaţii. De asemenea se vor organiza expuneri pentru tractorişti şi combaineri despre felul cum muncesc tractoriştii şi combainerii sovietici pentru a asigura folosirea deplină a capacităţii de lucru a tractoarelor şi maşinilor agricole.

Atît în planul de muncă al consiliului regional cît şi în planurile consiliilor raionale se prevede de asemenea organizarea unor conferinţe, consfătuiri, consultaţii din care ţăranii muncitori vor afla despre rezultatele obţinute de zootehnişti, pomicultorii şi viticultorii sovietici precum şi de către lucrătorii din alte ramuri ale agriculturii sovietice.

Printr-o activitate variată, adecvată specificului regiunii, organizaţiile A.R.L.U.S. îşi propun să sprijine ţăranii muncitori în munca lor de a da viaţă hotărîrilor Plenarei C.C. al P.M.R. din 27-29 decembrie 1956.

Planul întocmit pe baza indicaţiilor şedinţei consiliului regional creează premizele unei activităţi rodnice. El trebuie îmbogăţit şi completat pe parcurs. Astfel planul nu cuprinde în măsură suficientă asemenea forme vii, apreciate de mase, cum ar fi recenziile, şezătorile literare, serile muzicale prin care să se popularizeze cartea sovietică, cîntecul şi dansul sovietic. Acum, în zilele de iarnă, e momentul cel mai prielnic pentru organizarea unor asemenea manifestări. Consiliul regional A.R.L.U.S. precum şi consiliile raionale trebuie să ia măsuri pentru ca în aceste luni comisiile sătesti să desfăşoare o largă şi multilaterală activitate.

F. SAVA

Programul Casei prieteniei romîno-sovietice din Capitală

11 ianuarie — simpozion cu tema: „Impresii din U.R.S.S. **12 ianuarie** — simpozion: „Prin Uralul sovietic". **13 ianuarie** — Zi de odihnă colectivă pentru fruntaşii în producţie din întreprinderile raionului 1 Mai. **14 ianuarie** — Seară de balet clasic rus şi sovietic. **15 ianuarie** — „Agenţia TASS transmite" (din viaţa politică, economică şi culturală a U.R.S.S.) **16 ianuarie** — Revista noutăţilor literare sovietice.

Poşta concursului

La concursul de jocuri distractive organizat de gazeta noastră s-au primit circa 5 300 dezlegări. In prezent se procedează la trierea soluţiilor, urmînd ca decernarea premiilor să aibă loc în ziua de 24 februarie a.c. la Casa prieteniei romîno-sovietice din Capitală.

La începutul drumului

Veaceslav Ermolov a obţinut de curînd diploma de inginer constructor. El a fost numit la uzina „Boreţ" din Moscova. Tînărul inginer este abia la începutul drumului. Dar în faţa lui se deschide un viitor luminos.

ÎNTRECEREA MINERILOR

de D. AKULSIN şi A. NAVOZOV

Deasupra oraşelului minerilor se lăsase o noapte liniştită şi geroasă. Îmbrăcaţi în haine de sărbătoare minerii umpleau sala mare a Casei de cultură. Nu era o serată obişnuită. La mina nr. 3 bis din Cisteakovo venise o delegaţie de mineri ruşi de la mina „Zapadnaia-Kapitalnaia" din Nesvetaevo pentru a stabili rezultatele întrecerii socialiste.

Intrecerea minerilor ruşi şi ucraineni a început în anul 1954, în zilele memorabile ale sărbătoririi a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia. De atunci colectivele celor două mine urmăresc cu încordare succesele prietenilor, îşi împărtăşesc reciproc experienţa înaintată.

Odată, la mina „Zapadnaia-Kapitalnaia" a venit o delegaţie de mineri de la mina nr. 3 bis. Oaspeţii au coborît în subteran. Aici au cunoscut ritmul riguros de lucru, legătura precisă între toate locurile de muncă, organizarea complexă a producţiei. Delegaţia s-a oprit mai îndelung în faţa punctului de încărcare a pantei a treia. Un torent de antracit gonea necontenit pe banda transportorului şi umplea vagonetele, unul după altul. Trecuseră doar cincisprezece minute, cînd patruzeci de vagonete pline cu cărbune, remorcate de o locomotivă electrică, porniră spre gura minei. 3.500 de tone de cărbune pleacă la fiecare 24 de ore de la punctul de încărcare, întregul utilaj fiind dirijat de un singur operator.

— Bun lucru — spuneau vecinii despre transportul pe bandă rulantă al cărbunelui din abataj, şi dirijarea ei automată.

Vizitînd abatajele de extracţie şi de înaintare oaspeţii îşi exprimară admiraţia pentru cele văzute, dar, în acelaşi timp, atraseră atenţia şi asupra unor lipsuri. Observaseră, de pildă, că în abataj încărcarea cărbunelui pe transportor se face manual.

— Veniţi la noi, la Cisteakovo, şi o să vedeţi ce se poate obţine prin mecanizarea extracţiei cu ajutorul combinei. In toate abatajele noastre lucrează combine „Donbass". Mecanizatorii fruntaşi dau lunar cîte 16—18 000 tone de cărbune.

Curînd, minerii de la mina „Zapadnaia-Kapitalnaia" vizitară, la rîndul lor, mina nr. 3 bis. Aici au cunoscut adevărata extracţie mecanizată a cărbunelui. O combină de cea mai nouă construcţie îndeplinea concomitent o mulţime de operaţii: havarea, excavarea şi încărcarea cărbunelui pe banda rulantă. In abataj lucrează oameni mai puţini, iar munca lor este uşurată de maşini.

...A mai trecut o bucată de vreme. Unul din cei mai buni mecanizatori de la mina nr. 3 bis din Cisteakovo, Boris Kojarski, conducea acum o combină „Donbass-2r" în abatajul minei „Zapadnaia-Kapitalnaia". Aproape două săptămîni a lucrat el aici şi a reuşit pînă la urmă să extragă cîte 130 tone de cărbune într-o oră.

Astfel, ajutîndu-se unul pe altul, cele două colective caută noi rezerve de creştere a extracţiei de cărbune, de ridicare a productivităţii muncii...

Dar să ne întoarcem la ultima întîlnire a minerilor. La Palatul de cultură ei au analizat rezultatele întrecerii şi perspectivele pentru noul an, 1957. Amîndouă minele şi-au îndeplinit înainte de termen planul anual şi printr-o mai bună folosire a rezervelor interne, au mărit considerabil extracţia zilnică medie de cărbune. La mina „Zapadnaia-Kapitalnaia" s-au extras peste 200 000 de tone de cărbune peste plan, iar la mina nr. 3 bis — peste 43.000 de tone.

Deşi ambele colective şi-au depăşit planul, inginerul şef al minei nr 3 bis, Buratevici, în cuvîntul său a spus:

— Prietenii noştri ruşi de la „Zapadnaia-Kapitalnaia" ne-au întrecut în ce priveşte creşterea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost al cărbunelui. Ei folosesc mai bine şi frontul de extracţie a cărbunelui. Vom ţine seama de toate acestea şi ne vom strădui să-i ajungem din urmă.

Minerii din Nesvetaevo hotărîră, la rîndul lor, să folosească experienţa minerilor ucraineni în ce priveşte organizarea şi retribuirea muncii.

Participanţii la adunare primiră în unanimitate propunerea de a continua şi în 1957 tradiţionala întrecere a celor două mine. Sarcinile de stat pentru mine au fost mărite. Cu toate acestea, în noile sale angajamente, colectivul minei „Zapadnaia-Kapitalnaia" prevede să îndeplinească înainte de termen planul celui de al doilea an din al şaselea cincinal şi să dea peste plan nu mai puţin de 70.000 de tone de antracit. El şi-a propus să introducă pe scară mai largă combinele carbonifere, să perfecţioneze transportul cărbunelui, să îmbunătăţească condiţiile de viaţă ale minerilor. Noi angajamente şi-au luat şi cei din Cisteakovo. Ei au hotărît să îndeplinească înainte de termen planul de stat pe anul 1957 şi să extragă 25.000 de tone de antracit peste sarcinile de plan, să desfăşoare mari lucrări de reconstrucţie a întreprinderilor şi, pînă la Ziua minerului, să dea în folosinţă 11 case de locuit.

Seara a fost semnat contractul de întrecere. Conducătorii organizaţiilor sindicale ale minerilor au stabilit să facă lunar schimb de informaţii cu privire la mersul îndeplinirii angajamentelor. S-a hotărît să se decerneze lunar sectorului fruntaş Steagul roşu.

Adunarea la care a fost semnat contractul pentru întrecerea socialistă pe anul 1957 s-a desfăşurat sub semnul mobilizării tuturor rezervelor interne pentru mărirea extracţiei de cărbune, pentru îndeplinirea hotărîrilor plenarei din decembrie a C.C. al P.C.U.S.

Din viaţă şi din cărţi

Apă vie

La spitalele din Moscova se foloseşte în prezent un nou preparat ca înlocuitor al sîngelui — poliglucina — elaborat la Institutul central de cercetări pentru hematologie şi transfuzie a sîngelui.

Înainte de a fi aplicat în practica clinicii, noul preparat a fost supus unor multiple încercări. Prof. N. Feodorov, care a condus experienţele, l-a încercat întîi pe un ciine cu numele de Rex. Înainte de a începe operaţia, Rex era foarte agitat. Apoi i s-a deschis carotida. Animalul pierdea mari cantităţi de sînge, spre sfîrşitul operaţiei el pierduse două treimi. Tensiunea arterială scăzuse la zero. Respiraţia dispăruse. Agonia a durat cinci minute. Se părea că Rex nu va mai putea fi readus la viaţă. Atunci animalului i s-a administrat o doză de poliglucină — 400 cm cubi. Ciinele a fost reanimat. Ritmul respiraţiei şi reflexele s-au restabilit treptat. După ce rana a fost suturată, animalul a putut chiar să se ridice de pe masa de operaţie şi să meargă la uşă. A doua zi Rex a început să se hrănească. In decurs de o lună, compoziţia sîngelui s-a normalizat complet.

După ce numeroase experienţe pe animale au fost încununate de succes s-a procedat la administrarea poliglucinei unor bolnavi. Pentru prima oară, noul preparat a fost administrat unui bolnav care suferise arsuri grave. Experienţa a reuşit.

In ultima vreme, poliglucina cunoaşte o largă răspîndire. Peste 500 de persoane care au suferit de traumatisme şi arsuri grave şi-au redobîndit sănătatea datorită acţiunii miraculoase a „apei vii".

Noul preparat se obţine pe cale sintetică. Din punct de vedere al acţiunii sale, el se apropie de plasma sîngelui omenesc, iar în unele cazuri chiar o întrece. Un preparat similar, denumit „dextran", a fost sintetizat cu cîţiva ani în urmă în Suedia şi apoi preparat în diferite ţări. Dextranul însă prezintă un mare inconvenient: introducerea în organism a peste 700 cm cubi de dextran face ca rănile să sîngereze. Dimpotrivă, poliglucina poate fi administrată chiar şi în doză de trei litri, fără să provoace hemoragii.

Se ştie că sîngele pentru transfuzie nu poate fi păstrat mai mult de 40-50 zile. Noul preparat fiind obţinut din zahăr poate fi păstrat ani întregi, fără a-şi pierde din proprietăţile curative.

Poliglucina este o importantă realizare a ştiinţei sovietice. In prezent, la fabrica chimico-farmaceutică „Karpov" din Moscova funcţionează prima instalaţie industrială pentru producerea poliglucinei.

Magnolia

Copacii şi tufele de magnolia au frunze mari, căzătoare sau veşnic verzi. Florile lor au 6-12 petale şi o mulţime de stamine. Ele răspîndesc un miros foarte plăcut. Fructul magnoliei este format dintr-o mulţime de foi adunate într-un fel de gogoaşă. Pe întreg globul sînt cunoscute vreo 40 de soiuri de magnolia, răspîndite în zona tropicală.

In U.R.S.S. cresc cîteva soiuri de magnolia, folosite ca plante decorative, în sudul Crimeii, în Caucaz pe litoralul Mării Negre, în Transcaucazia şi în Asia Mijlocie. In Crimeea şi Caucaz se cultivă în unele locuri un soi de magnolia din ale cărui flori, frunze şi ramuri tinere se extrage uleiul eteric. Unele soiuri de magnolia conţin cam 2% alcaloizi. Cercetările efectuate de savanţii sovietici au arătat că preparatele din frunze de magnolia produc lărgirea vaselor sangvine şi asigură scăderea tensiunii arteriale.

Curcubeu subpămîntean

La sfîrşitul anului 1955 colaboratorii Filialei din Ural a Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., în timpul lucrărilor de electrificare a peşterii de gheaţă Kuugur, au observat într-una din grotele ei un curcubeu. El se evidenţia destul de clar pe fondul întunecat al bolţii grotei „Ruina", că un arc albicios, cu slabe reflexe multicolore.

Datorită condiţiilor atmosferice specifice ale peşterii Kuugur, multe din grotele ei se caracterizează printr-o mare umiditate a aerului. Razele de lumină pe care le împrăştie becurile electrice se refractează în picături foarte mici dînd naştere unui curcubeu subpămîntean.

Un colhoz din apropierea Moscovei

Colhozul „Zavet Ilicea", gospodărie cu 98 de familii, se întinde pe teritoriul a două sate din raionul Krasnogorsk-Spuse şi Mitine. El are în total 372 de hectare de arătură, fîneţe şi islazuri.

Una din principalele particularităţi ale gospodăriei o constituie faptul că se află aproape de Moscova. Din acest oraş imens se scoate zilnic o cantitate mare de gunoi şi tot felul de deşeuri. Colhozul foloseşte o parte din aceste deşeuri ca îngrăşăminte pentru păminturile sale, iar gunoiul îl transformă în tone de fin, masă verde şi alte produse vegetale, ceea ce face să crească producţia de lapte şi carne. Afară de aceasta, colhoznicii transportă la cîmp tot gunoiul adunat în gospodărie, şi în plus mai cumpără îngrăşăminte minerale. De aceea, recoltele cresc necontenit. Cu toate că artelul are pămînt sărac, calcaros, anul trecut s-au recoltat cîte 20 chintale de grîu la hectar, cîte 25 chintale de ovăz, 169 chintale de cartofi, 266 chintale de legume şi 23 chintale de fîn din ierburi perene.

Colhozul foloseşte fiecare hectar, mai bine zis fiecare ar. Gospodăria nu are ogor negru. Acolo unde ar trebui să fie ogor negru se cultivă cartofi timpurii, care aduc venituri mari.

Noul sistem de planificare a permis să se îmbunătăţească structura suprafeţelor însămînţate. Colhozul a început să însămînţeze porumb, floarea soarelui şi varză furajeră, a mărit suprafeţele însămînţate cu cartofi. Drept rezultat gospodăria a putut să asigure fermelor sale din abundenţă nutreţuri grosiere şi suculente şi concentrate din producţie proprie. Îngrăşarea porcilor se face, în primul rînd, cu nutreţuri ieftine. Cele 800 de păsări ale colhozului au adus în 11 luni ale anului trecut un venit de aproape 100 de ruble de fiecare găină ouătoare. Fiind situat în preajma oraşului, artelul şi-a dezvoltat mult ramura legumicolă. In prezent el are 2.540 rame de seră şi trei răsadniţe cu o suprafaţă de 840 metri pătraţi.

Toate acestea dovedesc că „Zavet Ilicea" este o gospodărie intensivă, care necesită un sistem corespunzător de retribuire a muncii colhoznicilor. Aceştia primesc în fiecare lună cîte zece ruble pentru o zi-muncă. Pe lîngă aceasta, la sfîrşitul anului se împart produsele şi restul venitului bănesc. Din recolta şi veniturile anului 1956, colhoznicilor le revin cîte 11 ruble pentru fiecare zi-muncă. Afară de aceasta, mai revin 0,5 kilograme de cereale, 8 kilograme de cartofi, 4 kilograme de legume, 0,5 litri de lapte şi 50 de grame de carne. Deci anul trecut o zi-muncă s-a plătit în total cu 22,38 ruble în loc de 15 ruble cît fusese plătită în anul 1955.

In noul an, cel de al doilea an din planul cincinal, colhoznicii din artelul „Zavet Ilicea" au păşit însufleţiţi de succesele însemnate obţinute anul trecut în dezvoltarea gospodăriei lor obşteşti. Anul nou le aduce şi perspective noi şi, în primul rînd, grija ca în anul 1957, să-şi folosească mai bine rezervele.

In anul 1956 fiecare hectar de porumb a dat numai 9 tone de masă verde. Pentru o cultură atît de productivă aceasta înseamnă o recoltă slabă. In noul an, pentru porumb vor fi repartizate cele mai bune parcele care, în plus vor fi şi bine îngrăşate. Drept rezultat se va obţine o creştere cu cîteva tone a producţiei de lapte. Colhozul mai are şi alte rezerve de producţie care pot şi trebuie să fie folosite. Astfel, va fi introdus mulsul electric şi vor fi mecanizate o serie de lucrări care necesită un volum mare de muncă, se va asigura o mai bună folosire a serelor şi răsadniţelor, vor fi extinse semănăturile cu cartofi timpurii.

In preajma noului an, colhozul „Zavet Ilicea" a încheiat un contract de întrecere socialistă cu colhozul „Novii svet". Aceasta va stimula cele două colhozuri să mărească şi mai mult volumul producţiei.

Una din principalele sarcini ale artelului este să asigure în anul 1957, la 100 de hectare de arătură, de păsune şi fîneaţă o producţie de 170 kintale de lapte, 80 kintale de carne şi 140.000 ouă. Al doilea an din cel de al şaselea plan cincinal va fi pentru membrii artelului „Zavet Ilicea" un an de luptă încordată pentru înflorirea continuă a gospodăriei lor obşteşti, pentru ridicarea bunăstării colhoznicilor.

INDUSTRIA BELORUSIEI

In anii de după război, industria grea a început să se dezvolte într-un ritm deosebit de rapid în R. S. S. Belorusă. In comparţie cu anul 1940, producţia de maşini a crescut de aproape 15 ori. Au fost create noi mari întreprinderi, au fost refăcute şi extinse uzinele existente.

In cel de al şaselea plan cincinal, industriei din Belorusia i se deschid perspective tot mai largi.

MAŞINILE CONSTRUIESC MAŞINI

...In faţa tehnicianului, pe tabloul de comandă se aprind mereu becuri de control de diferite culori, oscilează indicatoarele aparatelor. Uitîndu-te cu atenţie, poţi să observi o anumită ordine în mulţimea de semnale. Aparatele redau mersul prelucrării pieselor într-un agregat complex — linia automată de maşini-unelte.

Puternice „mîini" mecanice apucă un lingou de pe transportor. Motoarele zumzăie. Bucata de metal este fixată într-un dispozitiv şi cuţitul de strung începe să taie. Odată operaţiunea terminată, alt mecanism transmite mai departe lingoul. Acum sînt sfredelite găuri. Apoi urmează frezarea, şlefuirea, alte cîteva operaţiuni şi la celălalt capăt al agregatului iese piesa finisată.

Fabricarea piesei a durat puţine minute, pe cînd înainte, datorită pierderilor de timp cu transportarea pieselor de la o maşină la alta erau necesare ore întregi: acolo unde înainte lucrau zeci de muncitori, acum face faţă cu succes un singur tehnician-operator.

Cu fiecare an, apar tot mai multe linii de felul acesta în întreprinderile sovietice. In al şaselea cincinal liniile automate de maşini-unelte vor ocupa un loc de seamă şi în industria constructoare de maşini-unelte din Belorusia. La marginea Minskului se construieşte o nouă uzină de linii automate şi maşini-unelte-agregate. Acum în R.S.S. Belorusă funcţionează şapte mari întreprinderi care aprovizionează cu succes industria ţării cu maşini-unelte de înaltă productivitate.

Iată modelul unui nou agregat: o maşină unicală de rabotat margini, cu o greutate de 340 de tone. Ea este o parte componentă a benzii rulante pentru producţia de ţevi metalice sudate. Agregatul înlocuieşte 40—60 de maşini-unelte universale în greutate totală de peste 2.000 tone. Pentru a le plasa ar fi necesară o hală lungă de vreun kilometru, iar pentru deservirea acestor agregate în două schimburi ar trebui să lucreze 30 de oameni. Lungimea noii maşini-unelte este de 50 metri şi ea e deservită de patru muncitori într-un schimb. In decurs de o oră, noua maşină prelucrează pînă la 50 de plăci de oţel cu o greutate de 2,5 tone fiecare. Toate procesele de dirijare a agregatului sînt complet automatizate.

Maşini-unelte-agregate de mare productivitate vor fi fabricate şi de uzina „Kirov" din Minsk, de uzinele „Kirov" şi „Komintern" din Vitebsk.

PENTRU A UŞURA MUNCA ÎN AGRICULTURĂ

Cînd sădeşti o livadă nouă, trebuie să sapi sute de gropi. Pe locul viitoarelor ferme zootehnice se nivelează terenul, iar alături sînt amenajate gropi de însilozare.

Colhoznicii sportivi vor să aibă un stadion propriu, iar pentru construirea lui trebuie nivelat terenul. Odată cu creşterea bunăstării colhoznicilor, cu întărirea puterii economice a colhozurilor, lucrările de construcţii la sate capătă o amploare tot mai mare.

Noile mecanisme destinate înzestrării tractorului universal „Belorus" vin în ajutorul constructorilor de la sate. Instalarea pe tractor a fiecăruia din aceste mecanisme nu necesită transformarea maşinii şi nu răpeşte mult timp. Un dispozitiv poate fi înlocuit repede cu altul, ceea ce dă posibilitate să fie folosit acelaşi tractor la numeroase munci.

Înzestrat cu un buldozer, tractorul „Belorus" înlocuieşte munca a peste 25 de săpători în decursul unui schimb. Şi mai productiv este nivelatorul. Într-o oră, agregatul nivelează un teren de 9.000 metri pătraţi. Înainte, pentru aceasta ar fi fost necesară munca încordată a cîtorva zeci de muncitori în decursul unei zile întregi.

Pentru muncile de sădire a livezilor, pentru instalarea stîlpilor şi pilonilor este întrebuinţat un burghiu cu un dispozitiv hidraulic de ridicare. In mai puţin de un minut, acest agregat sapă gropi adînci de un metru şi cu diametrul de pînă la 40 centimetri. Mecanismul de săpare poate fi înlocuit printr-un dispozitiv asemănător cu o furcă, şi atunci tractorul se transformă într-un încărcător mecanic cu o capacitate de încărcare de pînă la 600 kilograme.

In al şaselea plan cincinal, în Belorusia este prevăzută producerea în serie a astfel de mecanisme atît de utile.

Uzina constructoare de maşini agricole din Gomel va începe curînd să fabrice combine perfecţionate pentru recoltarea plantelor de sfeclă. Noile maşini sînt capabile să efectueze nu numai tocarea nutreţului pentru însilozare ci şi să despartă ştiuleţii de tulpină. Ţinînd seama de lărgirea continuă a suprafeţelor semănate cu porumb, e uşor de apreciat marele folos pe care-l vor aduce aceste maşini, uşurînd considerabil munca în sovhozuri şi colhozuri.

In al şaselea cincinal, industria constructoare de maşini agricole din Belorusia se va îmbogăţi cu o nouă mare întreprindere: uzina de maşini agricole de la Vitebsk. In afară de aceasta, la Minsk este pe sfîrşite construirea uneia din cele mai mari uzine de piese de rezervă pentru tractoare. Piesele fabricate în primele secţii construite ale noii întreprinderi au şi fost livrate.

Noile uzine constructoare de maşini agricole, ca şi întreprinderile existente, vor fi înzestrate în cursul cincinalului cu numeroase maşini-unelte perfecţionate, care permit să mărească considerabil productivitatea muncii. In uzina de piese de rezervă din Minsk, de pildă, vor lucra cu o treime mai puţini muncitori decît în întreprinderile cu aceeaşi capacitate care funcţionează în prezent.

UN URIAŞ ÎN AJUTORUL ALTUI URIAŞ

Prima creaţie a uzinei de automobile din Minsk în actualul cincinal a fost automobilul „MAZ-501". El transportă 20 de metri cubi, adică 15 tone de material lemnos, în trunchiuri lungi de 30—35 metri. Viteza sa maximă este de 45 kilometri pe oră, iar pe drumurile greu practicabile de pădure, cu încărcătura completă — de 15 kilometri pe oră. Un puternic motor Diesel asigură înaltele calităţi de exploatare ale automobilului. Acest autocamion poate fi folosit cu succes şi la altfel de munci, ca transportarea ţevilor pentru conductele de petrol şi gaze, în regiunile lipsite de şosele.

După aceleaşi principii a fost construit un autocamion cu o capacitate de încărcare de patru tone, care poartă marca „MAZ-502". Acest nou autovehicul va contribui la valorificarea bogăţiilor naturale din răsăritul Uniunii Sovietice, în special în acele regiuni îndepărtate unde deocamdată nu există drumuri bune.

In aceeaşi uzină se lucrează la prototipul celui mai mare autocamion din ţară. Capacitatea lui de încărcare este de 40—50 de tone. Noul autocamion basculant seamănă cu fratele său mai mic — binecunoscutul „MAZ-525" de 25 de tone. Va fi şi el folosit la lucrările de excavare în cariere a cărbunelui şi minereurilor, precum şi la marile şantiere. Noul autocamion înlocuieşte cîteva autocamioane basculante obişnuite, ceea ce e deosebit de important acum, cînd industria sovietică creează noi excavatoare avînd cupa de cîteva zeci de metri cubi. Munca în comun a celor doi uriaşi va mări mult productivitatea lucrărilor de excavare.

Uzina de automobile din Minsk va mai produce în al şaselea cincinal numeroase mijloace speciale de transport — remorci şi semiremorci, precum şi tractoare rutiere. Fabricarea a patru tipuri de vehicule de felul acesta a început încă în anul trecut.

Gîndirea creatoare a raţionalizatorilor şi inventatorilor contribuie activ la cauza progresului tehnic. Este suficient să arătăm că numai la uzina de automobile din Minsk, în primele trei luni ale anului trecut, au fost prezentate peste 1.000 de propuneri, al căror scop este perfecţionarea producţiei.

Munca plină de abnegaţie a tînărului detaşament de constructori de maşini belorusi este o chezăşie a îndeplinirii cu succes a sarcinilor celui de al şaselea plan cincinal.

I. ZENOVICI

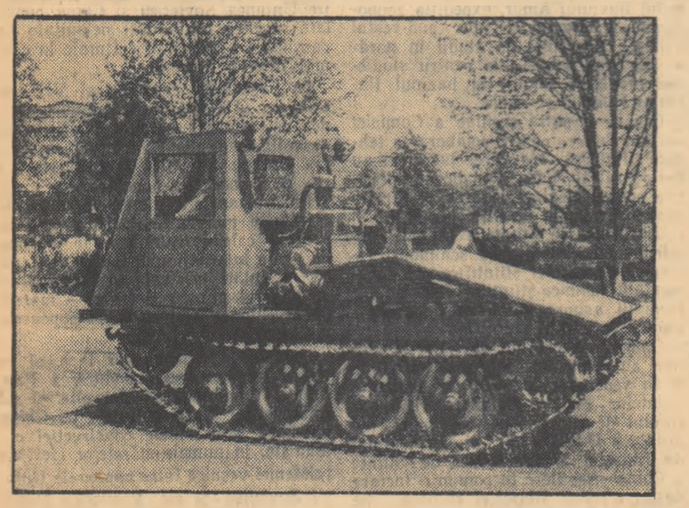

Tractorul de corhănit „T.D.T.-40" fabricat la Uzina de tractoare din Minsk

ACTUALITAŢI TEHNICE

Un cuptor de 500 de tone

Uzina metalurgică „Vorosilov" din oraşul Vorosilovsk s-a îmbogăţit cu încă un agregat gigantic — noul cuptor Siemens-Martin nr. 8, cel mai mare din Europa. Cu fiecare şarjă el va da cîte 500 de tone de metal.

Primele şarje la cuptorul-gigant au demonstrat înaltele calităţi de exploatare ale noului agregat, care va ocupa un loc special în metalurgia sovietică. Cuptorul nr. 8 a fost construit după ultimul cuvînt al tehnicii şi este înzestrat cu cel mai modern utilaj. Toate procesele de producţie, începînd cu încărcarea cuptorului, turnarea fontei şi terminînd cu turnarea oţelului sînt complet mecanizate şi automatizate. Încărcarea cuptorului se face cu ajutorul unei maşini de încărcare cu capacitatea de zece tone, iar turnarea metalului — cu ajutorul unei macarale de 350 de tone. Pe panoul de comandă au fost montate aparate electronice moderne care permit automatizarea operaţiei de reglare a regimului termic şi alimentării cu aer şi cu combustibil, precum şi controlul întregului proces de topire a metalului.

Noul cuptor Siemens-Martin funcţionează cu păcură. Pentru prima oară în istoria metalurgiei un cuptor de asemenea proporţii lucrează pe bază de combustibil lichid.

La uzină sînt de asemenea în curs de terminare lucrările de construire a unui furnal care va lucra cu presiune înaltă a gazului şi va da 1.800 de tone de fontă în 24 de ore.

„U. Z. U.-1"

Specialiştii sovietici au elaborat de curînd un model de aparat terapeutic ultrasonic „U.Z.U.-1".

In corpul aparatului se află un generator de înaltă frecvenţă, un bloc de alimentare şi un indicator de putere. Pe partea sa exterioară se află trei capete emiţătoare de ultrasunete. La aceste capete au fost folosite transformatoare piezoelectrice din titanat de bariu, care se deosebesc prin rezistenţă mecanică foarte mare şi sînt ieftine. Indicatorul de putere permite să se controleze calitatea efectului sonic în timpul tratamentului medical. Dozarea radiaţiei se realizează cu ajutorul unui dozimetru special.

„U.Z.U.-1" a trecut toate probele la secţia de metode fizice de tratament a Institutului de fizioterapie din Moscova. Cu ajutorul lui au fost trataţi oameni ce sufereau de boli ale sistemului nervos periferic — radiculită, sciatică, spondiloartroză etc. Incă după primele şedinţe, mulţi pacienţi au simţit o îmbunătăţire a stării lor. Bolnavii trataţi cu unde ultrasonice simt o uşoară căldură şi nu au nici un fel de senzaţii neplăcute.

Curînd noul aparat va fi folosit în numeroase instituţii medicale.

SĂPTĂMÎNA
la începutul drumului
Din activitatea Asociațiilor de prietenie cu regiunii Galați
ÎNTRECEREA MINERILOR

Cultura românească în U.R.S.S.

Opinia publică sovietică manifestă un viu interes pentru cultura românească. Aproape în fiecare zi, telegramele de presă, scrisorile, precum și relatările celor care vin din U.R.S.S. ne aduc alte mărturii ale acestui interes prietenesc. În cele ce urmează spicuim numai câteva din numeroasele manifestări consacrate culturii românești, care au avut loc în ultimul timp în U.R.S.S.

Cu prilejul împlinirii unei jumătăți de veac de la primul zbor al lui Traian Vuia, Casa centrală a aviației și a apărării antiaeriene „M. V. Frunze" din U.R.S.S. a organizat o conferință consacrată vieții și operei temerarului pionier român al aviației. Cu același prilej, Muzeul politehnic de pe lîngă Asociația unională pentru răspîndirea cunoștințelor politice și științifice din Moscova a organizat o expoziție închinată vieții și activității lui Traian Vuia.

Împlinirea a 135 de ani de la răscoala populară condusă de Tudor Vladimirescu a prilejuit de asemenea o serie de manifestări în U.R.S.S. Institutul de istorie, arheologie și etnografie de pe lîngă Academia de Științe a R.S.S. Kazahă a organizat o serie de conferințe pe această temă. La Muzeul de istorie din Kiev s-a deschis o expoziție cuprinzînd un număr de manuscrise legate de răscoala pandurilor, care au fost studiate cu mult interes de colaboratorii științifici ai muzeului. Biblioteca de istorie a R.S.F.S.R. a inclus de asemenea în fondul bibliotecii materiale despre Tudor Vladimirescu.

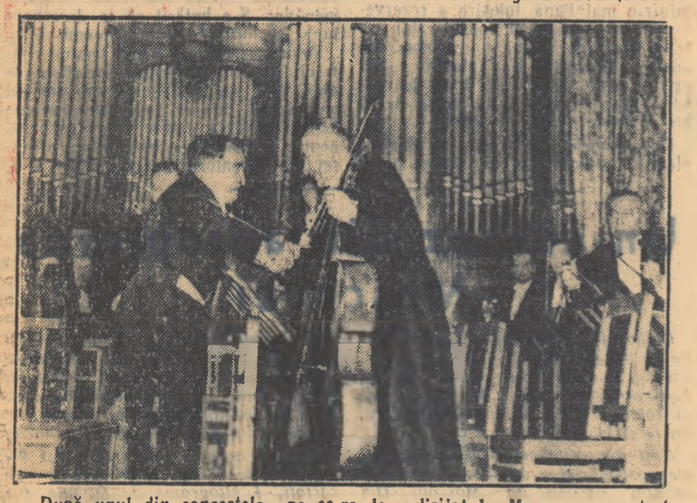

După unul din concertele pe care le-a dirijat la Moscova, maestrul Constantin Silvestri împarte bucuria succesului cu executanții.

Expoziții consacrate Republicii Populare Române

În diferite orașe ale Uniunii Sovietice au fost organizate expoziții consacrate vieții din Republica Populară Română.

După cum se știe, cu prilejul celei de-a 12-a aniversări a eliberării patriei noastre a fost deschisă, la Moscova, în parcul „Gorki", o mare expoziție: „R.P.R. pe drumul construirii socialismului". Această expoziție a fost vizitată de sute de mii de oameni sovietici, care și-au exprimat satisfacția pentru realizările poporului român.

Numeroase expoziții consacrate popularizării unor aspecte ale culturii și realizărilor românești au fost deschise în ultimul timp în republicile sovietice învecinate cu R.P.R. Astfel, la biblioteca publică de stat din R.S.S. Moldovenească „N. S. Krupskaia" sînt expuse periodic fotomontaje consacrate succeselor poporului român în construirea socialismului și sînt organizate expoziții de cărți românești. În sala de lectură a bibliotecii municipale de stat „A. A. Jdanov" a fost organizată o fotoexpoziție închinată strădaniilor oamenilor muncii din Chișinău de a-și făuri o viață nouă, liberă. Pionierii școlarii din Chișinău au amenajat, la Palatul pionierilor, un mare stand în care au expus fotografii cu tema: „Aspecte din viața copiilor din R.P.R."

Chiar în aceste zile, în cea mai mare sală din Odesa funcționează o expoziție consacrată realizărilor poporului român. Această expoziție a fost deschisă cu ocazia celei de a 9-a aniversări a proclamării Republicii Populare Române.

„Am fost fermecat de frumusețea muzicii românești"

Muzica românească este urmărită cu atenție și interes de iubitorii de muzică din Uniunea Sovietică. Astfel, Filarmonica de Stat din Moscova a inclus în repertoriul său Concertul pentru pian al lui Paul Constantinescu. Împreună cu simfonia lui George Enescu și suita lui Mihail Jora, această lucrare a fost executată la Moscova în primă audiție. Conservatorul de Stat din Sverdlovsk „M.P. Musorgski" a inclus în cursul de istorie a muzicii, predat la acest institut, o serie de lecții consacrate vieții muzicale din România. Popularizarea operelor compozitorilor români constituie o preocupare și pentru direcțiile Conservatorului din Taşkent și Alma-Ata. E grăitoare, din acest punct de vedere, scrisoarea primită de la un tînăr pianist din Harkov, H. Helihat: „Nu de mult, am avut prilejul să studiez partituri ale compozitorilor români primite în dar de la A.R.L.U.S. Pe mine, ca pianist, m-a interesat foarte mult concertul pentru pian al compozitorului Paul Constantinescu. Am fost pur și simplu fermecat de minunata muzică a acestui concert. Aș dori mult să-l studiez și să-l pot face cunoscut ascultătorilor sovietici. De-altminteri, acest concert a și fost inclus, în interpretarea mea, în programul stagiunii 1956—1957 a Filarmonicii din Harkov. Cred că-l voi mai executa și în alte orașe din Ucraina".

De asemenea, s-au bucurat de un mare succes în fața publicului sovietic concertele date de artiștii români. Printre acestea se numără concertele simfonice dirijate de Constantin Silvestri cu concursul pianistului Mindru Katz. Scriind despre aceste concerte, ziarul „Sovetskaia Kultura" vede în C. Silvestri un virtuoz al artei dirijorale iar la pianistul Mindru Katz este relevată minunata lui tehnică, maniera precisă și curajoasă a interpretării.

Pictura românească în U. R. S. S.

Cu aceeași dragoste frățească este apreciată creația artiștilor noștri plastici. Revistele ilustrate și publicațiile de specialitate reproduc regulat operele cele mai reprezentative ale picturii și sculpturii românești, clasice și contemporane. Albumele cu reproduceri de artă plastică pe care A.R.L.U.S.-ul le trimite în U.R.S.S. sînt folosite de diferite instituții și așezăminte de cultură și artă pentru organizarea de expoziții și de standuri. Astfel, sovietul orașului Tallin a întreprins acțiuni pentru popularizarea în rîndurile cetățenilor orașului a plasticei românești. Muzeul „Apărarea Țaritînului", unde se află expusă o sculptură a lui Boris Caragea — intitulată: „Întîlnire" — a cerut A.R.L.U.S.-ului material documentar despre viața și opera sculptorului român. Un cunoscut colecționar de artă, I. V. Rehlov, din Norilsk, ținutul Krasnoiarsk, posesor al unei bogate colecții cuprinzînd 50.000 de reproduceri ale pictorilor din aproape toate țările Europei, a sprijinit organizarea de către Comitetul regional sindical din Taimîr, la Casa de Cultură a Metalurgiștilor a unei expoziții de tablouri ale pictorilor români.

Toate aceste manifestări constituie expresii ale sentimentelor frățești pe care marele popor sovietic le nutrește pentru poporul nostru.

Premierul Ciu En-lai la Moscova

La invitația guvernului sovietic, la 7 ianuarie a sosit la Moscova într-o vizită de prietenie o delegație guvernamentală chineză condusă de Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al R. P. Chineze.

La 8 ianuarie au început la Kremlin tratativele dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și ale Republicii Populare Chineze. În timpul tratativelor are loc un schimb multilateral de păreri asupra problemelor dezvoltării continue a relațiilor de prietenie și a colaborării dintre cele două țări, precum și asupra unor probleme legate de situația internațională, probleme care interesează ambele țări.

În clișeu: Sosirea oaspeților chinezi pe aeroportul Vnukovo (de la stînga la dreapta): tovarășii N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov, M. A. Suslov, Ciu En-lai, Otto Grotewohl, G. M. Malenkov, K. E. Voroșilov, A. I. Mikoian, L. M. Kaganovici, He Lun, V. M. Molotov, M. Z. Saburov, D. T. Șepilov, Van Țzia-sian și alte personalități.

Turismul sovietic în 1957

Într-un interviu acordat revistei „Les nouvelles de Moscou", președintele "Inturist"-ului, Vladimir Ankudinov, a făcut bilanțul sezonului turistic 1956. Totodată, președintele „Inturist"-ului și-a exprimat convingerea că schimburile turistice pe anul 1957 nu vor fi în nici un caz mai reduse decît în anul precedent.

„Sezonul turistic pe 1956 — a spus Vladimir Ankudinov — este caracterizat prin marea dezvoltare luată de legăturile dintre „Inturist" și organizațiile turistice ale altor țări. Au fost stabilite legături cu mai bine de 150 de societăți din 40 de țări. Întărirea acestor legături a contribuit la creșterea schimburilor turistice între U.R.S.S și țările Europei occidentale, ale Orientului Apropiat, ale Asiei de sud-est, ale Statelor Unite și ale unor țări din America Latină.

Mai bine de 1.000 de turiști veniți din Finlanda, Suedia, Norvegia și Danemarca au vizitat Uniunea Sovietică; zeci de mii de turiști sovietici au călătorit în țările scandinave și în Europa occidentală. Numeroși cetățeni sovietici au vizitat pentru prima oară, Siria, India, și Libanul. Schimburile turistice între U.R.S.S. și țările de democrație populară au luat o mare amploare.

În comparație cu 1955 numărul străinilor care în 1956 au vizitat Uniunea Sovietică s-a dublat. Legăturile stabilite între U.R.S.S. și țările europene și asiatice au creat o atmosferă prielnică unei tot mai mari înțelegeri între popoare.

Turismul internațional nu poate funcționa normal decît într-o atmosferă de pace. Iată de ce agresiunea Marii Britanii, a Franței și Israelului împotriva Egiptului a avut în mod inevitabil o influență negativă asupra schimburilor turistice.

Datorită eforturilor popoarelor iubitoare de pace și cu contribuția O.N.U., operațiunile militare în Egipt au încetat. Iată de ce vrem să fim optimiști și iată de ce așteptăm de la noul an bune rezultate în dezvoltarea turismului internațional. Legăturile personale ale reprezentanților „Inturist"-ului cu conducătorii societăților și firmelor de turism străine, convorbirile avute în cadrul celui de al II-lea congres internațional al organizațiilor turistice, ținut la Viena cu conducători ai unor societăți turistice din India, China, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Romînia, Bulgaria și cu unele companii americane prevestesc că legăturile și schimburile turistice în 1957 nu vor fi mai reduse decît în anul trecut.

Sînt încredințat că cercurile de afaceri și organizațiile turistice din toate țările doresc să lărgească schimburile turistice. Acest lucru este cerut nu numai de interesul comercial al acestor societăți turistice, ci mai ales, de năzuința popoarelor iubitoare de pace spre dezvoltarea cît mai largă a legăturilor dintre ele prin mijlocirea turismului internațional, în primul rînd".

„Pilulele fericirii"

O, știință! Încotro te îndrepți și spre ce culmi te avîntă tu? Orizonturile îți sînt fără de sfîrșit și nemărginite îți sînt perspectivele.

În Statele Unite au fost descoperite acum „pilulele fericirii" sau, așa cum sînt ele numite „pilule pentru liniștea sufletească".

E suficient să înghiți aceste pilule ca lumea să se schimbe ca prin farmec: rechinii imperialiști se transformă în peștișori inofensivi, afaceriștii din Wall-Street în îngeri și arhanghели, gangsterii și șantajiștii în oile blînde, atîtătorii la războiul rece în poeți lirici, agenții serviciului de spionaj în ocrotitori ai văduvelor și orfanilor.

Potrivit relatărilor revistei „Life", aceste pilule se bucură de o mare cerere. În 1956 au fost vîndute asemenea pilule într-o cantitate valorînd 185 milioane dolari.

Iată ce înseamnă știința! Toate problemele se rezolvă cu ajutorul miraculoaselor pilule, lei două comprimate și în suflet se așterne liniștea, iar de-asupra omenirii — pacea.

„Pilulele pentru liniștea sufletească" fac să dispară, subit, neliniștile, mîhnirile, emoțiile, teama și neîncrederea în ziua de mîine.

În sfîrșit, știința a venit cu adevărat în ajutorul omenirii... Pilulele pentru liniștea sufletească au drept scop să determine pe consumatorii lor de a adera la politica externă și internă a S.U.A.!

În ultima vreme au crescut mult cererile pentru aceste pilule. „Toți doresc să fie liniștiți" — explică revista „Life".

Revista „Wooman's Day" publică la loc de frunte un articol intitulat: „Fericirea nu se găsește în pilule". În acest articol se pune întrebarea: „De ce anume vor să fugă americanii, cheltuind — (pe menționatele pilule) — o sută de milioane dolari pe an?" Revista dă și răspunsul: „Ei vor să fugă de situația în care se găsesc..."

Cum stau atunci lucrurile, se va întreba cititorul, cu modul de viață american, cu acest rai pe pămînt? — cum îl numesc propagandiștii americani de profesie. Fabricile producătoare de pilule miraculoase dau, și ele, un răspuns:

Cu ajutorul „pilulelor fericirii" — spun ele — omul dobîndește o asemenea stare sufletească că însuși iadul îi pare rai.

Orizonturile științei sînt, într-adevăr, nelimitate...

N. KRUJKOV

Din activitatea Asociațiilor de prietenie cu U. R. S. S.

R. P. Chineză

Asociația de prietenie chino-sovietică desfășoară o rodnică activitate de răspîndire în masa a cunoștințelor despre U.R.S.S. Astfel, organizația din Harbin a organizat în diferite cartiere ale orașului expoziții care au fost vizitate de aproximativ 600.000 de oameni și a inițiat 250 de conferințe despre legăturile de prietenie chino-sovietice. Organizația din provincia Hebei a difuzat în cursul anului 1956 peste 1 milion de broșuri și 600.000 de serii de fotografii înfățișînd aspecte din U. R. S. S.

Casele prieteniei chino-sovietice organizează manifestări variate la care participă regulat un mare număr de oameni. Astfel, la activitatea casei prieteniei din Șanhai au participat în cursul anului trecut peste 1 milion de oameni. De un mare succes s-a bucurat expoziția organizată succesiv la Pekin, Șanhai și Canton, ogîndind realizările U.R.S.S. în domeniul economic și cultural.

Franța

Comisia medicală a Asociației Franța—U. R. S. S. organizează cu regularitate conferințe pentru cercuri de specialiști precum și pentru un public mai larg, despre metoda psihoprofilactică a nașterii fără dureri. Conferințele sînt ținute de obstetricieni. Comisia medicală a Asociației organizează de asemenea conferințe de specialitate urmate de proiecții de filme pe tema prevenirii bolilor profesionale în U. R. S. S.

Comisia de studiere a tehnicii sovietice a organizat în ultimele luni numeroase conferințe despre tehnica sovietică și despre prima centrală atomică. Conferințele — care s-au bucurat de un mare succes — au fost însoțite de proiecții de filme. Numeroasele conferințe ținute la Paris, Marsilia, Saint-Etienne, Rouen, Lyon și în alte orașe au atras atît specialiști cît și un public mai larg.

Italia

Asociația Italia-U.R.S.S. a editat de curînd o lucrare care se bucură de mult succes: e vorba de „Geografia U.R.S.S.", scrisă de Georgina A. Levi și Carlo Falzetti.

În editura Asociației „Italia-U.R.S.S." mai apar: „Probleme de pedagogie" — revistă condusă de prof. Volpicelli; „Bibliografia medicală sovietică", ce publică articole ale oamenilor de știință sovietici. Mai apare „Rassegna Sovietica" (Informația sovietică) în care sînt publicate articole pe teme politice, economice, agricole, comentarii, etc.

Luxemburg

De curînd a fost organizată la Luxemburg și Esch o săptămînă a filmului sovietic, la care a participat o delegație de cunoscuți cineaști sovietici alcătuită din Klara Luciko, Boris Cirkov și S. Stolarov.

Elveția

Asociația „Elveția-U.R.S.S." a organizat de curînd o vizită în U.R.S.S. a unui grup de agricultori elvețieni. La întoarcere, membrii delegației și-au exprimat admirația pentru cele văzute în colhozurile sovietice.

Împărtășindu-și impresiile despre această călătorie în ziarul elvețian „La terre vaudoise", Pierre Arnold, membru al delegației, a scris printre altele: „Tot ceea ce delegații noștri au văzut în U.R.S.S. confirmă în totul ceea ce alți vizitatori au semnalat înainte. În primul rînd, uimitorul efort pe care îl fac rușii în domeniul pregătirii tehnice a tineretului precum și în domeniul cercetării științifice. Totul în U.R.S.S. este pus în funcțiune în scopul de a ușura munca depusă de colhoznici și de a face această muncă din ce în ce mai productivă. Industria sovietică se străduiește să furnizeze colhoznicilor materialul tehnic necesar mecanizării proceselor de producție. Această mecanizare, larg răspîndită în agricultură, permite colhoznicilor să-și mărească, an de an, suprafețele cultivate și randamentul pămîntului. Avantajul incontestabil al stațiunilor de mașini și tractoare este că, întotdeauna, ele dispun de un personal specializat în conducerea și repararea mașinilor".

Directorul Uniunii elvețiene a cooperativelor, Ch. H. Barbier, care a făcut și el parte din acest grup s-a exprimat în cuvinte pline de însuflețire despre omul sovietic: „Am avut sentimentul — spune el — că viața personală a oamenilor este infinit de bogată. Statul exercită o putere asemănătoare celei a institutorului. Limitele acestei puteri sînt reduse și viața cetățeanului, ca și viața școlarului, se bucură de libertate. Nimic și nimeni nu împiedică pe oameni să viseze, să spună nu, să fie fericiți sau nefericiți — după propria lor voință — să fie, cu alte cuvinte, ei înșiși".

În numele marilor idei ale prieteniei

N. MIHAILOV
ministrul Culturii al U.R.S.S.

Poporul sovietic și poporul chinez construiesc o societate nouă. Sarcinile de importanță istorico-mondială ale construirii socialismului și comunismului nu pot fi înfăptuite cu succes fără ridicarea nivelului cultural al poporului — fără dezvoltarea și înflorirea științei, a literaturii și artei, fără largi schimburi culturale între popoare.

Poporul chinez își are măreața sa cultură, știință și artă, cu adînci rădăcini înfipte în trecut. Interesul manifestat în Uniunea Sovietică pentru viața culturală a poporului frate chinez crește necontenit. Cu fiecare zi ce trece, oamenii sovietici află tot mai multe lucruri din istoria, cultura, literatura și viața de azi a marii Chine. Ce țară minunată! Cît de talentat și iubitor de muncă este poporul ei!

Acum cîțiva ani, în tovărășia unor oameni sovietici, am avut prilejul să fac o călătorie în China. Am vizitat regiuni din răsăritul, din sudul și nordul țării și, în fața noastră, s-a deschis o lume minunată. Zilnic aflam ceva nou, neobișnuit.

În Uniunea Sovietică a sporit mult tirajul operelor scriitorilor chinezi. În ultimii șase ani au fost editate în limba rusă peste 370 de lucrări ale unor autori chinezi într-un tiraj total de aproape 20 milioane exemplare. Operele scriitorilor chinezi sînt editate în peste 30 de limbi ale popoarelor U.R.S.S. Un loc important printre aceste cărți îl ocupă lucrările tovarășului Mao Tze-dun, printre care și patru volume de „Opere complete".

Oamenii sovietici acordă o deosebită prețuire operelor unor remarcabili artiști ai cuvîntului ca Lu Sin, Go Mo-jo, Mao Dun, Cipao Șu-li, Liu Bai-iui, Hua Șan ș.a. Poezia și proza chineză ocupă un loc de frunte printre cărțile preferate de cititorii sovietici. Un mare eveniment în viața culturală a Uniunii Sovietice a fost apariția culegerii în patru volume a operelor fondatorului literaturii chineze moderne, Lu Sin, a operelor complete ale marelui om de știință și literat Go Mo-jo și a culegerii de opere cuprinsă în trei volume a lui Mao Dun.

Operele literare chineze editate în U.R.S.S. abordează un larg cerc de probleme. Ele cuprind proză și versuri atît din literatura modernă cît și din cea clasică. Activitatea editorială mai cuprinde un însemnat număr de lucrări de istorie, economie, filozofie, chimie, științe naturale și tehnică — toate acestea reprezentînd un izvor prețios de cunoaștere a Chinei.

La rîndul său, poporul chinez apreciază literatura și arta națională sovietică. Despre ele a scris cu căldură Lu Sin, marele prieten al Uniunii Sovietice. Salutînd legăturile în domeniul literaturii dintre ambele țări, Lu Sin scria acum trei decenii: „Literatura rusă a dezvăluit în fața noastră sufletul minunat al omului asuprit, suferințele și lupta lui; ea a înflăcărat inimile noastre. Ne-am întristat alături de eroii operelor apărute în cel de al șaptelea deceniu al veacului trecut. Știam că imperiul rus a dus o politică agresivă față de China dar din literatura rusă am înțeles un lucru foarte important — și anume că în lume există două clase: asupritori și asupriți".

În China se editează pe scară largă lucrări înfățișînd diferitele domenii ale actualității culturale sovietice. Recentele întrevederi care au avut loc la Moscova între editorii sovietici și chinezi au contribuit la găsirea unor noi posibilități pentru ambele țări de extindere a editării de cărți și de îmbunătățire a activității în acest domeniu. Schimburile de experiență și discuțiile purtate asupra problemelor de ordin practic au fost de mare ajutor atît editorilor sovietici cît și celor chinezi.

Însemnătatea deosebită a muncii de editare este evidentă. Prin îmbunătățirea continuă a acestei activități, atît oamenii sovietici cît și prietenii lor chinezi pot obține rezultate din ce în ce mai bune. În legătură cu aceasta, un mare interes îl prezintă viitoarea conferință a lucrătorilor din editurile țărilor de democrație populară. Pregătirile în vederea acestei conferințe au și început.

Dacă fără să mergeți într-o țară străină doriți să vă faceți o imagine despre viața poporului, despre arta lui — duceți-vă la cinematograf. Un film din viața Chinei vă va purta prin orașele și satele acestei țări, vă va vorbi despre succesele dobîndite în construirea Chinei noi, vă va arăta aspectele din munca de zi cu zi a oamenilor, vă va dezvălui și ziua de ieri și ziua de azi a Chinei.

Uniunea Sovietică și China au stabilit între ele un schimb regulat de filme artistice și documentare. În ambele țări au loc periodic festivaluri ale filmului.

Schimburile de filme, turnarea în comun a unor filme artistice, planificarea muncii în vederea creării de filme menite să facă cunoscute economia, viața de zi cu zi și cultura ambelor popoare, organizarea regulată de festivaluri ale filmului — toate aceste acțiuni deschid largi perspective dezvoltării unor continui și rodnice relații culturale. Colaborarea între Uniunea Sovietică și țările de democrație populară în domeniul cinematografiei trebuie ridicată pe o nouă treaptă, ținîndu-se seama de marile sarcini care stau în fața oamenilor muncii din lagărul păcii, democrației și socialismului.

Din spectacolele date de Teatrul de operă și de Teatrul de dramă muzicală din Șanhai, precum și de alte colective teatrale chineze, spectatorul sovietic a putut cunoaște teatrul poporului chinez. O însemnată contribuție în munca de popularizare a artei chineze au adus-o colectivele de artiști sovietici. Se cuvine amintit, de pildă, marele succes înregistrat de piesa „Fata cu părul cărunt" de He Tzin-ciji și Din Ni și de piesa „Ciu Iuan" de Go Mo-jo, ambele puse în scenă de teatre sovietice. Numeroase colective coregrafice sovietice includ în repertoriul lor dansuri chinezești.

Poporul chinez a creat excepționale opere de artă plastică, dovedind o înaltă măiestrie artistică. Minunatele lucrări în fildeș, sculpturile în lemn, broderiile artistice, obiectele din metal, îndreptățesc gloria de care se bucură în lumea întreagă acești talentați artiști. Expoziția de artă aplicată din China, care a fost organizată și în Uniunea Sovietică, s-a bucurat de un uriaș succes: într-un timp scurt ea a fost vizitată de peste un milion de oameni.

Lenin a numit radio-ul „ziarul fără hîrtie". În vremurile noastre, orice om înțelege marea însemnătate în viața politică și culturală a acestei descoperiri. Colaborarea în domeniul radiodifuziunii se face pe bază de acorduri încheiate între organizațiile radiofonice din Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză. Posturile de radio sovietice și chineze fac schimburi de înregistrări muzicale și de lucrări beletristice. Recent, China a fost vizitată de o delegație de lucrători ai radiodifuziunii sovietice, ca răspuns la vizita făcută în Uniunea Sovietică de prietenii chinezi. Ambele călătorii au fost rodnice și au contribuit la întărirea și dezvoltarea legăturilor sovieto-chineze în domeniul radiodifuziunii.

Pentru ambele țări încheierea, în 1956, a unui acord pe termen lung cu privire la colaborarea culturală prezintă o deosebită însemnătate. Traducerea în viață a acestui document constituie un nou pas important pe calea dezvoltării relațiilor culturale sovieto-chineze. El este o expresie a prieteniei veșnice și de nezdruncinat care se dezvoltă pe baza marxism-leninismului, o mărturie a colaborării rodnice în domeniul cultural dintre Uniunea Sovietică și China nouă.

Acordul a stabilit principalele direcții ale extinderii relațiilor culturale dintre Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză. În virtutea acestui acord va fi alcătuit planul pe 1957 al acțiunilor practice în domeniul cultural. Se prevede invitarea în Uniunea Sovietică a numeroase delegații chineze pentru studierea experienței acumulate în activitatea editorială, în domeniul teatral, al artelor plastice, al cinematografiei, al muzicii etc.

La rîndul lor, diferite delegații culturale și artistice sovietice vor vizita Republica Populară Chineză în scopul studierii bogatei experiențe a tovarășilor chinezi.

Socialismul creează toate condițiile pentru un cît mai rodnic schimb de valori științifice, pentru o colaborare frățească între oamenii de știință, în interesul solidarității popoarelor țărilor de democrație populară.

Anul trecut, instituțiile științifice ale Academiei de Științe a U.R.S.S. au fost vizitate de aproape treizeci de delegații ale Academiei de Științe a Chinei populare. Printre oamenii de știință chinezi care au participat la diferite Congrese și conferințe științifice, se numără pedologi și matematicieni, specialiști în domeniul cercetărilor nucleare și etnografi, geografi și astronomi, medici și istorici.

Aproape douăzeci de delegații ale Academiei de Științe a U.R.S.S. au vizitat anul trecut Republica Populară Chineză. Dacă Academia de Științe a U.R.S.S. a primit, în incinta ei, oameni de știință chinezi, reprezentanți ai multor ramuri științifice, și instituțiile științifice chineze au fost vizitate, la rîndul lor, de oameni de știință sovietici — chimiști, botaniști, biologi, oceanografi etc. O mare însemnătate a avut călătoria făcută în Republica Populară Chineză de o delegație de oameni de știință sovietici care, în colaborare cu mai mulți colegi chinezi au lucrat la întocmirea unui plan pe 12 ani de dezvoltare a științei chineze.

Nou pentru ambele țări este principiul efectuării în comun a unor lucrări de cercetări științifice ca, de pildă, lucrările de explorare în comun a bazinului fluviului Amur, expediția zoobotanică în provinciile din sud-vestul Chinei, expedițiile de studii în nord-vestul țării, expedițiile pentru studierea eroziunii solului în bazinul fluviului Huanho și altele.

Cea de a patra sesiune a Comisiei sovieto-chineze pentru colaborarea tehnico-științifică, ale cărei lucrări s-au desfășurat în 1956, a elaborat hotărîrile pentru lărgirea legăturilor directe dintre Academia de Științe a U.R.S.S. și Academia de Științe a Chinei. Planurile elaborate prevăd schimburi reciproce de lucrări științifice, de documentație tehnico-științifică și de informații asupra lucrărilor de coordonare a activității științifice.

Oamenii de știință sovietici și chinezi au desfășurat o bogată activitate și în vederea colaborării în domeniul științelor sociale. Colaboratorii institutului de filozofie al Academiei de Științe a U.R.S.S. și ai Institutului de filozofie al Academiei de Științe a Chinei pregătesc în comun o lucrare despre clasicii filozofiei chineze. Se vor mai elabora, de asemenea în comun, lucrări privind istoricul relațiilor ruso-chineze și sovieto-chineze și se va întocmi o serie de monografii. Cu ajutorul etnografilor chinezi se pregătește pentru publicare o mare lucrare — intitulată: „Popoarele Chinei" — lucrare care face parte dintr-o operă de vaste proporții intitulată „Popoarele lumii".

Trebuie de asemenea amintită crearea, în cadrul Academiei de Științe a U.R.S.S., a unei noi instituții — Institutul chinez — care va efectua cercetări științifice, se va ocupa cu elaborarea unor lucrări privind problemele colaborării de stat, economice și culturale, precum și a unor lucrări în domeniul istoriei limbii, al literaturii, și al relațiilor internaționale ale Republicii Populare Chineze. Sînt prevăzute în plan, traduceri și ediții de opere beletristice, de lucrări de istorie veche și contemporană, de literatură creează și social-politică. Institutul va colabora cu instituțiile științifice ale Chinei. Noile relații dintre Uniunea Sovietică și China populară creează posibilități nelimitate de dezvoltare a relațiilor culturale în cele mai diferite domenii.

În rezoluția celui de al VIII lea Congres al Partidului Comunist Chinez este trasată sarcina întăririi și dezvoltării prieteniei frățești cu marea Uniune Sovietică și cu toate țările de democrație populară.

Poporul sovietic merge pe calea indicată de marele Lenin. A merge pe această cale înseamnă a fi pătruns de ideile internaționalismului, înseamnă a întări prietenia și colaborarea cu poporul prieten și frate — marele popor chinez — și cu toate popoarele iubitoare de libertate.

Oamenii sovietici vor face, și în viitor totul ca, sub conducerea Partidului Comunist, să dezvolte și să întărească relațiile culturale cu China populară, spre binele construcției comuniste, în numele măreților idei ale prieteniei veșnice între popoarele Uniunii Sovietice și ale Republicii Populare Chineze.

„VEAC NOU" organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția și administrația: strada Ion Ghica 5—7, Telefon 3.03.10. Tipar ul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" Piața Scînteii, București.
ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe un an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. STAS — 3152 — 52